

รายงานการประชุม
สภาผู้แทนราษฎร

ครั้งที่ ๑๑

(สมัยสามัญ สมัยที่สอง)

วันอังคารที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๖๑

ฉบับสำนักงานพิมพ์

ครั้งที่ ๑ ถึง ครั้งที่ ๑๑ (สมัยสามัญ สมัยที่สอง) วันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๖๐ - ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑

พ.ศ. ๒๕๖๑

ครั้งที่ ๑๑/๒๔๘๑ (สามัญ) ชุภก ๓

๑. รัฐบาลตอบกระทู้ถามของสมาชิก

ก. เรื่องการตั้งสหกรณ์การค้า ของพระยาอมรฯ ๕๗๕-๕๗๖

ข. เรื่องขอพระราชบัญญัติ ควบคุมโรงงานให้
ราษฎรใช้พันธุ์ข้าวที่ดี และเลิกใช้พันธุ์ข้าว
ที่เลว ของพระยาอมรฯ ๕๗๖

๒. เรื่อง ร่าง พระราชบัญญัติ ควบคุม วินัย ข้าราชการ

พหุศักดิ์ราช ๒๔๘๑ ของ ก. สงวน พะบุยงค์ ๕๗๗-๕๗๘

๓. เรื่องร่างพระราชบัญญัติควบคุมโรคศิลปะ (ละ
บับที่ ๓) พหุศักดิ์ราช ๒๔๘๑ ของนายเลลา
เทาลานนท์ ๕๘๖-๖๐๖

๔. เรื่องร่างพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องถิ่น
พหุศักดิ์ราช ๒๔๘๑ ของนายจำลอง คาวเรือง ๖๐๖-๖๓๘

๕. เรื่องร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมาย
ลักษณะอาญา พหุศักดิ์ราช ๒๔๘๑ ของนาย
พันธ์ มุสิกศาสตร์ ๖๓๘-๖๔๓

รายงานประชุมสภาผู้แทนราษฎร
ครั้งที่ ๑๑/๒๔๘๑ (สามัญ) สมัยที่ ๒ ชุดที่ ๓
วันอังคารที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๔๘๑
ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม
เริ่มประชุมเวลา ๑๕.๓๗ นาฬิกา

ประธานสภาฯ: วันนั้นสมาชิกมาประชุม ๑๓๖ คน เป็นองค์ประชุมแล้ว วาระต่อไปอยู่ที่ กระที่ ๑ ของพระยามรวรวิสัยสรเดช เรื่องการตั้งสหกรณ์การค้า

พล ต. พระยามรวรวิสัยสรเดช (ลำปาง): ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรธิการตั้งต่อไปนี้ ด้วยการจัดสหกรณ์การค้า (ร้าน สหกรณ์) นั้นรัฐบาล มีนโยบายโดยเห็นความจำเป็นว่าการสหกรณ์อย่างอื่นหรือไม่ และจะเร่งรัดให้การค้าเนินไปโดยรวดเร็วแค่ไหนเพียงใด

น.อ. พระเวชยันตรังษิณัฐ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรธิการ: กระทรวงเกษตรธิการขอตอบว่า การจัดตั้งและขยายสหกรณ์การค้าเป็นนโยบายของรัฐบาลที่จะดำเนินการ แต่สหกรณ์ที่เป็นสหกรณ์ใหม่จะขยายโดยรวดเร็วไม่ได้ จำเป็นจะต้องจัดการอบรมเจ้า-

หน้าให้มีความรู้ความชำนาญเกี่ยวกับสหกรณ์รุ่นเสียก่อน และเวลา
ทางการก็ได้ จัดตั้งร้าน สหกรณ์ ขึ้นเป็นการ ทดลอง แล้ว ๘ สมาคม
หากได้ผลดีก็จักได้จัดตั้งให้แพร่หลายต่อไป

ประธานสภา : กระทั่งต่อไป ของพระยาอมรวิสัยสรเดช เสด็จ
ออกพระราชบัญญัติควบคุมโรงงานให้ราษฎรใช้พื้นที่ชาวทท และเลิก
ใช้พื้นที่ ชาวททแล้ว

พล ต. พระยาอมรวิสัยสรเดช (ลำปาง) : ข้าพเจ้าขอตั้ง
กระทู้ถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐกิจ ดังต่อไปนี้

รัฐบาล มีนโยบาย ที่จะออก พระราชบัญญัติ ควบคุมโรงงาน เพื่อ
ความปลุกตุสุขของนายจ้างและปวงกรรมกรบ้างหรือไม่

พ.อ. พระบริภัณฑ์เศษุทธกิจ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐกิจ : รัฐบาลมีนโยบายดังกล่าวนี้ และได้แถลงไว้แล้วเมื่อวันทริรัฐบาล
แถลงนโยบาย เพื่อขอความไว้วางใจ

พล ต. พระยาอมรวิสัยสรเดช (ลำปาง) : ข้าพเจ้าขอชี้แจง
ไปว่า ในเรื่องควบคุมโรงงานนั้นจะออกพระราชบัญญัติควบคุมโรงงานได้
ประมาณเวลาสักเท่าใด

พ.อ. พระบริภัณฑ์เศษุทธกิจ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐกิจ : รัฐบาลได้ร่างพระราชบัญญัติเสร็จแล้ว อยู่ในคณะกรรมการ
กฤษฎีกากำลังตรวจร่างอยู่

ประธานสภา : ทมควาระกระทู้แล้ว ค่อยไปพิจารณาร่างพระราช

บัญญัติควบคุมวินัยยุวชน พุทธศักราช ๒๔๘๑ ของนายคาบ สงวน
พะยุงพงศ์

๑๕.๔๐ น.

ด. สงวน พะยุงพงศ์ (ปราชญ์บุรี) : การที่ข้าพเจ้าเสนอร่าง
พระราชบัญญัติวินัยยุวชน พุทธศักราช ๒๔๘๑ ขึ้นมานี้ มีหลักการว่า
ควบคุมวินัยยุวชน

เหตุผลที่ว่า ตามที่นิยมกันทั่วโลกเราทุกคนเจริญขึ้น ฉะนั้นสิ่ง
แวดล้อมรอบตัวเราก็คือเจริญตามโลกไปด้วยเงินงาตามตัว การที่เข้า
ใจกันว่าโลกเจริญขึ้นเอง แต่เราหาได้ คิดถึงผู้ปฏิบัติตามศีลธรรมและ
ภูมิธรรมว่าได้เสื่อมทรามผิดกว่าสมัยโบราณมาก ปัญหาของคนที่จะชอง
กันคือ การควบคุมวินัยยุวชนให้จริงจัง ซึ่งเป็นเรื่องสำคัญที่สุดใน
ระบอบรัฐธรรมนูญที่จะต้องเร่งรีบกระทำโดยด่วนเท่าที่เป็นอยู่ทุกวันนี้
ได้เห็นได้ฟังเรื่องราวแปลก ๆ ของยุวชนสมัยนี้ไปในทางไม่งามผิดกว่า
สมัยก่อน ๆ มาก เหตุที่เป็นเช่นนี้เนื่องจากสมัยนี้มีสถานที่ย่อยนใจ
เช่นเขี้ยวชอลมามากวันและตกคนไป ด้วยนางข้าเรือยุวชน ปรนปรือกัน
ด้วยเขี้ยวและวิสกี้ เป็นสถานที่พาให้บุคคลเข้าไปเกิดหน้าหนาและหัดคบ
วาระจริต้ายกาย จนทำยุวชนของชาตินิยมไปในทางผิด

การมทรสพกัทนสมัยรวดเร็ว เช่นมีภาพยนตร์เสียง ขางเรองกั

แสดงบทร้อยอย่างคดคม บางเรื่องก็แสดงถึงการใช้กรวยผจญภัย หรือ
วิธีการโรยภัยต่างๆ ซึ่งไม่เหมาะแก่ภาวะของยุวชนจะใช้เวลาไปหย่อน
ใจให้ยังเกิดความหลงใหล ยิ่งกว่านั้นโรงภาพยนตร์ เช่นต้นตอของ
หนังสือตัวนี้ก็ ยุวชนผู้อยู่ในวัยแห่งการศึกษารังสีไม่อยู่หันมาเดิน
ทางนี้ทำให้เสียหายในการเล่าเรียน และตามงานวิจัยบางตัวมีวิชาโย
เกินสายตาของสภาพชน สถานทีเหล่านี้ เป็นส่วนหนึ่งทกล้อมกล่า
นีสัสยใจคอของยุวชนไปในทางไม่ดีได้ง่าย

การสุขขหรือ ทางวิชาแพทย์ ถือว่ามีโทษมากกว่าคุณ ยุวชน
ทุกคนกำลัง ต้องการ ความสมบูรณ์พร้อมสุข แห่งร่างกาย จึงควรบำรุง
ร่างกายให้ถูกต้องตามวิชาแพทย์ ยิ่งกว่านั้นการสุขขหรือทำให้เปลือง
ทรัพย์ โดยมีจำเป็น ยุวชนยังไม่มีรายได้ ต้องพึ่งเงินทองของบิดา
มารดา การสุขขหรือ (โดยมากชิกากรวด) ทำลายชีวิตจิตใจ ให้
ห่างจากความรับผิดชอบ เพราะบทรเหล่านี้เป็นของชาวต่างประเทศ

หลักการร่างพระราชบัญญัติตามมาตราต่างๆนี้ ข้าพเจ้าใคร่
จะขอทำความเข้าใจสักเล็กน้อยให้ท่านเข้าใจว่า ตามที่ข้าพเจ้าร่าง
พระราชบัญญัติควบคุมวินัยยุวชนมานี้ คำว่า "ยุวชน" ขอได้โปรด
เข้าใจว่า ผู้ร่างมีใต้มุ่งหมายเฉพาะผู้ที่ได้รับการศึกษาจากกระทรวง
ธรรมการ ยุวชนในตน หมายความว่าเด็กหญิง และเด็กชาย ซึ่งเป็น
คนไทยที่อาศัยอยู่ในประเทศสยามทั้งหมด แต่ว่าอาจะเว้นศัพท์ที่
ไม่เพราะเหตุใด เพราะว่าในปทานุกรมของกระทรวงธรรมการ "ยุว"

แปลว่าชายหนุ่ม และยวติ แปลว่าหญิงสาว แต่ยวชนนั้นข้าพเจ้าถือ
ว่าเป็นคำรวมกันไป ส่วนที่กำหนดว่าอายุ ๑๕ ปี ก็เพราะว่าตาม
ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๒๕ ว่า “ผู้เยาว์อาจทำ
พินัยกรรมได้เมื่ออายุ ๑๕ ปีบริบูรณ์” และมาตรา ๑๔๔๕ แห่งประ-
มวลกฎหมายแพ่งว่าว่าด้วยการสมรส “การสมรสจะทำได้ ต้องเมื่อ
ชายมีอายุ ๑๗ ปีบริบูรณ์ และหญิงมีอายุ ๑๕ ปีบริบูรณ์แล้ว” เพื่อ
ให้สัมพันธ์ประมวลในข้อนี้ ข้าพเจ้าจึงสมัครใจเอาอายุ ๑๕ ปีตามที่ท่าน
ประธานสภาฯ ได้ชักท้วงไว้

ส่วนที่ข้าพเจ้าได้ห้ามตามมาตรา ๘ มิให้ยวชนผู้ใดคุมเครื่องคัม
ทมิแอลกอฮอล์ ในข้อนี้ข้าพเจ้าใคร่จะขอแจ้งให้แจ้งชัดว่า คำว่า
“เครื่องคัมแอลกอฮอล์” นั้นหมายความถึงสิ่งทุกอย่างรวมทั้งเช้
หรือน้ำเมาทุกสิ่งทุกชนิด และ ศัพท์อนันท์ ตรงกับศัพท์ พจนานา
ศัลการ

ส่วนที่ห้ามมิให้คัมหรือสหคัมได้ประกาศแยกแยะว่ายวชนใดได้ ย่อม
หมายความถึงสิ่งทุกอย่างที่เบ็ดเสร็จ และโดยฉะเพาะอย่างยง ซึ่ง
เกี่ยวกับภาพยนตร์ ซึ่งเวลาน่าจะทำได้ เพราะเหตุว่าต่างประเทศก็มีกา
ควบคุม และ ยิ่งกว่านั้น ในประเทศสยาม ของเรา ก็มีกอง พิจารณา
ภาพยนตร์อยู่แล้ว ก็ย่อมมีอำนาจที่จะทำได้สิ่งทุกอย่าง และภาพ
ยนตร์ทุกเรื่อง ซึ่งข้าพเจ้าไม่ค่อยสนใจมาแต่ไหนแต่ไร ภาพยนตร์ ที่
รัฐบาลได้ห้ามมาอย่างเรื่อง เช่นเรื่องสิงห์ทะเล หรือช้ายหน้ายาก แต่

ว่าหนังสือหลายเรื่องเท่าที่มองข้าง หรือจากผู้นั้นบ้าง เช่นเรื่องท
วายแรงไม่ควรจะให้แตก และหนังสือหลายเรื่องที่เคยเขียนไว้
ขาดความเป็นอันมาก ตามที่ข้าพเจ้าได้แถลงไว้เมื่อครั้งหนึ่ง

ส่วนมาตรา ๕ ในพระราชบัญญัตินี้ ไม่ยังคงแก่การแสดง เป็นค
อย่างในการศึกษาหรือทางวิชาแพทย์ ข้าพเจ้ามีความมุ่งหมายว่า
ในเวลาเล่าเรียน ครูบาอาจารย์อาจจะยกตัวอย่างมาแสดง หรือเรียก
นักเรียนมาแสดง หรือให้ ยกตัวอย่างมาต่าง ๆ เป็นต้น ถ้าพระราช
บัญญัติไม่ให้ โอกาสเช่นนั้นแล้ว ก็จะทำให้ความลำบากให้แก่ครูผู้สอน

ส่วนในมาตรา ๖ ที่กำหนดโทษให้ ปรึชยวชน หรือผู้ปกครองไม่
เกิน ๑๒ บาทนั้น ก็เป็นโทษฐานเข้าตักแล้ว เว้นแต่บัญญัติทางแยก
และเข้าใจว่ารัฐบาลไม่เคยตกมาแล้ว เช่นตัวอย่างมีมาครั้งหนึ่ง ซึ่ง
นักเรียนเรียนอยู่ในโรงเรียน ไม่มีเงินเสียค่าเล่าเรียน แล้วความริ่ง
ระคองเงินหนาที่ของผู้ปกครองที่จะคองนำเงินมาเสีย แต่นักเรียนคน
นั้นกรีบขาย ถูกล้อออกเข็นต้นซัน ซึ่งไม่น่าจะทำแก่นักเรียน แต่ว่า
กระทรวงธรรมการก็ทำได้ ในทำนองเดียวกัน ถ้าหากว่าเด็กทำผิดก็
ควรจะปรึชย ใหญ่ได้

สำหรับใน มาตรา ๗ ที่ว่า “ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวง
มหาดไทยและกระทรวงธรรมการมีหน้าที่รักษาการให้ เป็นไปตามพระ
ราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกกฎกระทรวง” นั้น ก็เพราะเหตุ
ว่าข้าพเจ้าได้ ช้แจงไว้เมื่อก่อนว่า คำว่า “ยวชน” ของข้าพเจ้าคำมี

ร่างใหม่ได้ละเพาะเด็กที่อยู่ในกระทรวงธรรมการอย่างเดี๋ย หมายดัง
เด็กทอຍทั่ว ๆ ไปด้วย ซึ่งไม่ได้ รัชการศึกษาคด้วย พระราชบัญญัติ
ข้าพเจ้าได้เสนอสถาง เมื่อกครั้งหนึ่ง เมื่อวันที่ ๒๕ มกราคม ก่อน
ยุบสภาฯ แต่ที่พระราชบัญญัติไม่มีโอกาสจะเข้ามาพิจารณาได้นั้น
ก็เพราะเหตุว่าได้มีการยุบสภาฯ ยคนมีโอกาสร้างได้เสนอมามาก แต่
ขอให้รัฐบาลพึงเข้าใจว่า ข้าพเจ้ากระทำมานั้นก็ทำด้วยความหวังที่
ต่อประเทศชาติ ทั้ง ๆ ที่รู้ว่ากระทรวงธรรมการทอຍเหมือนกัน แต่
หากเห็นว่ากระทรวงธรรมการอาจทำล่าช้าหรือไม่ได้ รัชการเห็นชอบ
จากสภาฯ ว่าจะทำอย่างไร ข้าพเจ้าจึงเสนอมมา และครั้งได้เสนอม
มาก่อนสภาฯ นั้นด้วยซ้ำ และปรากฏว่าเด็กที่ทำความผิดมากจนเพราะเกย
กัยเครื่องเล่นใดต่าง ๆ เหล่านี้ ซึ่งหลักฐานมีอยู่ว่าเมื่อ ๓๐ ปีมาแล้วมี
เด็กกระทำความผิดทั้งหญิง และชาย ประมาณ ๙๑๐ คน แต่ที่เป็นหญิง
เสีย ๗ คน และเด็กที่ทำความผิดเหล่านี้โดยมากเป็นเด็กที่อยู่ในเมือง
หลวงทั้ง ๘๕ เขต และโดยมากอายุตั้งแต่ ๑๓ ถึง ๑๕ ปีแทบ
ทั้งสิ้น ข้าพเจ้าจึงขอเสนอให้พระราชบัญญัติให้เป็นอายุตั้งแต่ ๑๕ ปี
ขึ้นไปด้วยอีกสองครั้ง

อย่างไรก็ดี ในร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ข้าพเจ้าได้ระวงวน
ให้รัฐบาลเห็นอกเห็นใจว่าเด็กเหล่านี้เสียคน และทำให้ลำบากแก่
การปกครองเช่นอย่างอื่น ซึ่งข้าพเจ้าเคยได้ตั้งกรมวิญญบาลมาครั้ง
หนึ่ง เมื่อวันที่ ๒๕ มกราคม พ.ศ. ๒๔๘๐ ถึงเวรของคนที่ท่านและเด็ก

ผู้ยากจนตามวิทยาลัยก็ทยอยไปในแ่งว่าไค้ มีโรงพยาบาล อะไรร้อยแปด
 ชาติได้ตรงกับกะที่ตามนั้นไม่ และตั้งแต่นั้นมาข้าพเจ้าไค้สังเกตเรื่อยมา
 ก็หาไค้ คชชนไม่ แต่ตรงกันข้ามไค้แลเห็นเด็กเหล่านี้ ซึ่งเห็นไค้วยก
 ตามหน้าโรงเรียนทั้งแทบทุกแห่ง แต่ก่อนนั้นยังมีอายุมาก ๆ รูปร่างโต ๆ
 หนึ่งนั้น แต่เดี๋ยวนี้มีเด็กเล็ก ๆ แล้วซึ่งมีความประพฤติไปในทางที่ไม่ดี
 งาม และที่จะเห็นไค้ได้อย่างง่ายที่สุดก็ตามไค้สะพานพุทธยอดฟ้า มีเข
 ็นอันมากที่สุด ข้าพเจ้าไค้พยายามติดต่อกับเทศบาล ได้ถามกันว่าทาง
 การของเทศบาลระจัดการแก่เด็กพวกนี้อย่างไรบ้าง แต่ก็ไค้วิธีคำตอบ
 แต่ว่าเขาจะรับเด็กกะเพาะ อายุหนึ่งจนถึง ๑๒ ปี ส่วนทางพระโขนง
 ไค้รับแต่เด็กอายุ ๑๔ แต่ที่ เด็กเหล่านี้ อยู่ในระหว่าง ที่จะไค้รับอนุ
 เศวรที่จากวิทยาลัย แต่วิทยาลัยไค้ได้เปลี่ยวแลให้ เป็นผลจริงจัง
 เมื่อเรื่องของเด็กเป็นเช่นนั้น วิทยาลัยยังทำให้ เป็นผลก็ไม่ได้ นี้
 ประสาอะไรก็เรื่องอื่น ๆ จะทำให้ ไค้ไค้อย่างไร ข้าพเจ้าจึงเสนอ
 เรื่องนี้ขึ้นมา และข้าพเจ้าหวังว่าพระราชบัญญัติอันนี้วิทยาลัยคงจะรับ
 ผลิตการไว้เพื่อพิจารณาต่อไป

พ.ท. ประยูร ภมรมนตรี รัฐมนตรี : ตามที่ท่านสมาชิกไค้
 เสนอว่าพระราชบัญญัติควบคุมวินัยยุวชนมานี้ ว่าโดยส่วนรวมแล้ว
 รู้สึกว่ามีความหวังดีและเจตนาดีสำหรับยุวชนและเด็กของเราเป็นส่วน
 มาก แต่ถ้าหากพิจารณาว่าพระราชบัญญัตินี้แล้ว รู้สึกว่า ใน
 บางตอน มีข้อความ ที่กว้างขวาง เกินไป แม้จะดำเนินไปตามพระราช

บัญญัติที่จะควบคุมไปได้ไม่ทั่วถึง ยางตอนก็มีข้อความที่แคบเกินไป ซึ่งขาดแก่การปฏิบัติ นอกจากนี้ในหลักการของข้อกฎหมายก็ยังมีข้อความที่ตรงกันข้าม แต่อย่างไรก็ตามกระทรวงธรรมการขอเรียนชี้แจงว่า ในเรื่องการควบคุมยวชนนี้ ทางกระทรวงธรรมการมิได้มุ่งนอนใจ และเวลานี้ได้เตรียม ร่างพระราชบัญญัติ ที่ระลอบเพื่อควบคุมยวชน โดยหลักการที่กว้างขวาง และเวลานี้ยังอยู่ที่คณะกรรมการกฤษฎีกา ซึ่งข้าพเจ้าเองก็เห็นกรรมการกำลังดำเนินการอยู่

สำหรับราชการที่จะควบคุมยวชนนั้น เราต้องมีการควบคุมให้แพร่หลายและต้องควบคุมไปในหลายทาง นอกจากควบคุมเด็กโดยเฉพาะแล้ว จะต้องควบคุมเจ้าของ สถานต่างๆ และจะต้องควบคุมไปถึงผู้ปกครอง แปลว่า จะต้องควบคุมหลายด้าน จึงต้องมี การที่จะเตรียมตัวเมฆฆยทกฎหมายที่จะบังคับ เพราะว่าการที่จะปฏิบัติไปโดยกว้างๆ ย่อมไม่บังเกิดผลสมบูรณ์สัก อึ่ง โดยที่โตกล่าวถึงเด็กอนาถา หรือเด็กที่ว่างกระอยู่ตามถนน ซึ่งเข็นหน้าสลกใจอยู่นั้น ทางรัฐบาลกำลังเร่งรีบที่จะดำเนินการ และเชื่อว่าในเดอนมีนาคมอาจะมีโอกาสที่จะควบคุม เด็กเหล่านั้นไว้ ในสำนักที่จะควบคุม การศึกษา และหาวิชาอาชีพต่อไป สำหรับในหน้าที่กระทรวงประมาณพอที่จะใช้ จ่ายในการนี้ได้บ้างและเชื่อว่า ในระยะไม่ก่เดือนก็จะแลเห็นว่าเด็กเหล่านั้นได้อยู่ในความอุปการะและได้รับการควบคุมต่อไป แต่อย่างไรก็ดี สำหรับความหวังของผเ็นออกจะม้เจตนาที่ช้่มาก แต่คงที่ใดตกลงแล้วว่า

มีข้อความที่กว้างขวางเกินไป และบางตอนก็ควยคุมเกินไป และใน
ข้อกฎหมายบางประการก็ตั้งแก้ไข เพราะฉะนั้นในการที่รัฐบาลกำลัง
ดำเนินการอยู่ และอยู่ในความพิจารณาของกระทรวงธรรมการ ทช
ดำเนินการไปโดยเร่งรีบ จึงขอรับพระราชบัญญัติกันไปพิจารณาด้วยกัน
เท่าที่รัฐบาลได้ดำเนินการมา แต่อย่างไรก็ตามขอให้การรับรองไว้ว่าจะ
ให้ดำเนินการให้ เช่นผลก็ได้เร็วที่สุด

๑๕.๕๔ น.

ด. สงวน พะยุ่งพงศ์ (ปรำจันบุรี) : ข้าพเจ้าขอขอบคุณ
รัฐบาลที่รับร่างพระราชบัญญัติไปพิจารณาต่อไป ก่อนที่จะให้ไป
นั้น ข้าพเจ้าอยากทราบว่าแนวนโยบายของรัฐบาลที่จะดำเนินการ
ตามพระราชบัญญัตินี้ แต่อย่างช้าที่สุดจะเสนอเข้ามาเมื่อไร แต่เจ้า
ใจว่าจะรีบไปมากพอสมควรแล้ว แต่ไม่เห็นเสนอมาสักที เพราะฉะนั้นใคร
จะถามมาเสียก่อน

พ.ท. ประยูร ภมรมนตรี รัฐมนตรี : ข้าพเจ้าได้เรียนแล้ว
ว่ารับพระราชบัญญัติไว้ พิจารณา ร่วมกับที่ต่าง กระทรวงธรรมการ
กำลังดำเนินการอยู่ และเชื่อว่าจะได้พยายามเสนอมาให้ทันสมัย

ด. สงวน พะยุ่งพงศ์ (ปรำจันบุรี) : ข้าพเจ้าไม่ขัดข้อง

ร.ต. ถัด รัตนพันธุ์ (พัทลุง) : ข้าพเจ้าไม่เห็นสมควรจะรับ

พระราชบัญญัติฯ ไปพิจารณา เพราะว่าจะยังมีข้อบกพร่องอยู่หลายแห่ง และจะขอขมแจ้งต่อสภาฯ น...

ประธานสภาฯ : ในเรื่องรัฐบาลจะรีบไปก่อน ทรัพย์สินหลักการ
อีกประการหนึ่งจะขอแก้ไขอย่างไร เจ้าของก็ไม่ขัดข้องแล้ว

ร.ต. ถัด รัตนพันธ์ (พทลง) : คือการรีบไปพิจารณานั้น
ข้าพเจ้าเข้าใจว่าควรจะได้ ได้รับความยินยอมจากสภาฯ น แต่ว่าข้าพเจ้ายัง
มองเห็นว่าพระราชบัญญัติฯ โดยเหตุที่รีบไปก็ไม่มีประโยชน์อะไร
ไปรวมกับรัฐบาลจะรีบไปแล้ว จึงจะขอขมแจ้งว่า เพราะเหตุอะไรที่ไม่
สมควรจะรีบไป ถ้าเช่นนั้นข้าพเจ้าขอขมแจ้งต่อไปว่า คือถ้าจะคิดถึง
ความมุ่งหมายของผู้อื่นจะขอยุติจะทำให้เด็กของชาติดีขึ้น แต่
ทว่าเมื่อเราพิจารณาพระราชบัญญัติฯ ระเบียบทุก ๆ มาตราแล้ว จะเห็นว่า
ผิดหลักการและมีระเบียบด้วยประการทั้งปวง กล่าวคือ ในมาตรา ๓
ซึ่งว่าด้วยการวิเคราะห์ศัพท์...

ประธานสภาฯ : ไม่ใช่ท่านเขาเถียงกับทรัพย์สินหลักการ ไม่ใช่เอา
แต่มาตรา ๓ ซึ่งเป็นรายละเอียดเกินไป ข้าพเจ้าอยากจะฟังท่านเรื่อง
หลักการเกี่ยวหลักการที่ไม่มีเสียเลย รัฐบาลรีบไปพิจารณาก่อนรีบ
หลักการ หลักการที่เราให้ นี้ จะไปควบคุมอย่างไรทางเจ้าของก็ไม่
ว่าอะไรแล้ว แล้วในการที่จะมอบให้ไปก็ต้องได้ ได้รับความยินยอมของ
ที่ประชุมเหมือนกัน เพราะฉะนั้นก็ไม่อะไรที่จะพูด ข้าพเจ้ารู้สึก

ว่าไม่มีอะไรที่จะพูด ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย เพราะเราเรื่องนี้ได้พูดกันมานานแล้ว ผู้ใดเห็นว่าควรระมอมเรื่องนี้ไปให้รัฐบาลพิจารณาก่อนรับหลักการ ขอให้ไปรบกวนมีชื่อน

สมาชิกยกมือ ๑๑ คน

ประธานสภาฯ: ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอให้ไปรบกวนมีชื่อน

สมาชิกยกมือ ๒ คน

ประธานสภาฯ: เป็นอันที่ประชุมตกลงมอบพระราชบัญญัตินี้ไปให้รัฐบาลพิจารณาก่อนรับหลักการ วาระต่อไปขอให้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติเครื่องแบบสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พุทธศักราช ๒๔๘๑ ของนายจำรัส มหาวงศ์นันท์ ผู้เสนอไม่อยู่ขอให้เลื่อนไปในวาระต่อไป ขอให้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติการควบคุมการประกอบโรคศิลปะ (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๘๑ ของนายเลลา เกลาานนท์

๑๕.๕๘ น.

นายเลลา เกลาานนท์ (ตรวจ): ในกรณีนี้ข้าพเจ้าขอเสนอร่างพระราชบัญญัติควบคุมการประกอบโรคศิลปะ (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๘๑ ต่อสภาฯ นี้ก็โดยมีหลักการที่ระแก้ไขพระราชบัญญัติควบคุมการประกอบโรคศิลปะ พุทธศักราช ๒๔๗๘ มาตรา ๑๕ ข้อ ๒ เพื่อให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

เนื่องจากพระราชบัญญัติควบคุมการประกอบโรคศิลปะ มาตรา

๑๕ นั้นไม่เปิดโอกาสให้ มีการขันทะเยียนแพทยแผนยักรุขินชั้น ๒ ในสาขาเวชกรรม แต่ในสาขาอื่น ๆ นั้น กฎหมายได้ข้อมเข้กให้ ขนทะเยียนได้ เช่น เภสัชกรรม สาขาทันตกรรม สาขาการผดุงครรภ์ เหล่านี้เห็นคน ทงนึ่งขียนการไม่เสมอภาคในระหว่างสาขาต่าง ๆ ซึ่งรัฐบาลได้ข้อมเข้กให้ มีการขันทะเยียนได้ จึงอยู่ในครวงหนงเมื่อใดออกพระราชบัญญัติควบคุมการประกอยโรคคิลปะไยนั้น รัฐบาลได้ มีกฎหมายนั้น คือให้ มีขยบัญญัติเฉพาะกาล ให้แพทยได้ มีการขันทะเยียนได้ ครวงหนงแ่ก้วในครวงหนนขางคนทีได้ มีโอกาสขันทะเยียนไยได้แล่วก็ขียนการทีไยได้หากว่าขางคนมีการพลงผลสไมได้ ขนทะเยียน หรือขยขยทอขรม หรือผลฝนใหม่ ก็ไย มีโอกาสขันทะเยียนได้ค้อไป แ่ก้วในสาขาอื่น ๆ เช่น ทันตกรรม เภสัชกรรม หรือผดุงครรภ์ เช่นนขียนคั้น แมเมื่อหมทขยบัญญัติเฉพาะกาลแล่วก็ค้ตาม รัฐบาลก็ขยขระให้ มีการขันทะเยียนได้ค้อไป ก็เมื่อขยขนแล้ว เวจะเห็นได้ว่ ความขยขรรมในระหว่างสาขาต่าง ๆ ค้ขงล่วมานัน ว่าขยขนไยไร หาก รัฐบาลจ้กค้ สิทธิไมให้ มี การ ขน ทะเยียนแพทยแผนยักรุขิน ในสาขาว่าเวชกรรมชั้น ๒ แล่ว พวกทีได้ ขนทะเยียนมาแล่วก็ขยมีสิทธิประกอยการรักษารอคอยค้ค้เก้ม แ่ล่วค้ค้ขงทำการควบคุมขยขนนั้นเอง เมื่อขยขนแล้ว แ่ทนทีจะค้ค้สิทธิพวกนมาทำการรักษารอค พวกทีทำการรักษารอคก็ขยขนค้ค้เก้ม อีค้ขระการหนงข้ญหาจ้งมีขยขนว่า การทะเยียนได้ มีการขันทะเยียนนนั้น ผู้ทีประสงค้จะขนทะเยียนขยแพทยแผน

ข้าราชการในสาขาเวชชกรรมชั้น ๒ นั้น อาจจะมีการทำให้เกิดอันตราย
 มากกว่าสาขาอื่น ๆ นั้น ในข้อนี้ก็ไม่น่าจะเห็นไปเช่นนั้นด้วย เพราะเหตุ
 ว่าในสาขาเวชชกรรมนั้นตามกฎหมายกระทรวงข้อ ๑๒ ก็ได้ มีบัญญัติไว้แล้ว
 ว่า แพทย์เหล่านี้จะมีอำนาจทำการอย่างใดก็ได้บ้างเพียงใด ไม่ได้ว่า
 ทำการได้ทุกสิ่งทุกอย่างไปตามความพอใจแห่งตนก็หาไม่ได้ กฎหมาย
 ได้จำกัดการควบคุมอยู่แล้ว แปลว่ารัฐบาลได้ทำการควบคุมอยู่เพียง
 พอแล้ว และเวลานี้เราใคร่กันอยู่โดยทั่วไปแล้วว่าแพทย์ของเรานั้นยัง
 ไม่มีเพียงพอ แพทย์ชั้นหนึ่งของเรายังมีน้อยไม่เพียงพอ เมื่อเห็นเช่นนั้น
 แล้วเราจะไม่ให้มีการขึ้นทะเบียนเสียแล้ว ราษฎรที่อยู่ตามชนบทบ้าน
 นอกที่ไม่มีแพทย์ก็ย่อมจะต้องมีความว่าเหว่ ไม่มีผู้ใดจะทำกรเยียว
 ข้าราชการบางคนอาจจะมีความเห็นว่ากรมที่มีความรุ่ง ๆ ปลา ๆ ก็ให้มี
 โอกาสประกอบกรรักษาโรคได้นั้น ไม่มีแพทย์รักษาโรคเสียดีกว่า
 ในข้อนี้ก็ไม่น่าจะเห็นด้วย เพราะเหตุว่าบุคคลที่กำลังเงินไข้อยู่ นั้น ถ้า
 หากว่ามีแพทย์เพียงแต่ความรุ่ง ๆ ปลา ๆ ก็อาจจะช่วยเยียวยาให้คนไข้
 นั้นหายได้ ก็ดีกว่าจะไม่มแพทย์เสียเลย เพราะใคร ๆ ก็ย่อมจะทราบว่า
 แพทย์ของเรามีไม่เพียงพอในการที่จะเยียวคนที่ยวยใช้ค่ามต่างต่าง ๆ
 ด้วยเหตุนี้ ข้าพเจ้าจึงได้ เสนอกฎหมาย ฉะยขึ้นมาสภา ฯ นั้น และกฎ
 หมายฉะยขึ้นในครั้งหนึ่งข้าพเจ้าก็ได้เคยเสนอในสภาผู้แทน ราษฎร เมื่อ
 ก่อนที่สภา ฯ จะถูกยุบนั้น แล้วสภา ฯ ได้รับหลักการแล้ว และได้ตั้ง
 กรรมาธิการไปพิจารณาพร้อมกันกับผู้แทนฝ่ายรัฐบาล ผู้แทนฝ่ายรัฐ

บาลไต่ ยินยอมเห็นชอบด้วย ความเร่งแก่ข้าพเจ้าได้เสนอมานแล้ว แต่
 ครั้นมาเสนอสภา ฯ เพื่อพิจารณาเป็นวาระที่ ๒ และที่ ๓ ก็มีเหตุขยสภาวะ
 เพราะฉะนั้นร่างพระราชบัญญัติอันนี้จึงตกไป ข้าพเจ้าจึงจำเ็นต้องเสนอ
 ร่างพระราชบัญญัติอันนี้มาใหม่ หวังว่ารัฐบาลคงจะจำได้ ข้าพเจ้ากล้า
 อ้าง เพราะเหตุว่ารัฐบาลชุกนี้ ถ้าจะพอกันแล้วก็เป็นบุคคลในคณะเดียว
 กันเป็นส่วนมากกับคณะรัฐบาลชุกก่อนที่ได้ มีความเห็นด้วยกับเรื่องนี้
 ข้าพเจ้าได้เสนอมานตามที่ใดร่างจากของกรมการที่ได้เปลี่ยนแปลง
 และแก้ไขมาแล้วทั้งสิ้น และหวังว่าสภามุแทนราษฎรคงจะได้รับหลัก
 การแห่งร่างพระราชบัญญัติที่ข้าพเจ้าเสนอมาทงนี้ด้วยดี

๑๖.๐๒ น.

พ.ต. หลวงเซวงศักดิ์สงคราม รัฐมนตรี : ตามที่ท่านสมาชิก
 ได้เสนอร่างพระราชบัญญัติควบคุมการประกอบโรคศิลปะ (ฉบับที่ ๒)
 โดยมีหลักการเพื่กระขยายการทะเบียนสำหรับ แพทย์แผนปัจจุบัน
 ชั้น ๒ ขึ้น โดยที่พระราชบัญญัติฉบับนี้รัฐบาลได้พยายามที่จะชี้แจงใน
 ทางปัญหาเรื่องหลักวิชาการ พยายามชี้แจงไปทุกด้านทุกมุมแล้ว แต่
 ากด้วยเหตุผลประการใดรัฐบาลไม่สามารถจะทราบได้ สภา ฯ ในสมัย
 ก่อนจึงลงมติรับหลักการไป ข้าพเจ้าขอทบทวนเพื่อขอความเข้าใจที่ต่อ
 ภา ฯ อีกครั้งหนึ่ง

ก่อนนอนขอให้สภา ฯ นี้ได้เข้าใจว่าแพทย์แผนปัจจุบันชั้น ๒ ตาม

ความมุ่งหมายของผืนถนน ได้ขอยุคคลซึ่งไม่มีการควบคุมมาตรฐาน
 หลัทธิวิชาของตน ข้าพเจ้าอยากจะยกตัวอย่างว่าเพียงแต่เป็นคนใช้
 คุมโรงพยาบาลสำหรับพวกหมอได้ ใต้แล้วก็ตามแต่เคยอยู่ข้าง ก็ได้
 มาขอขึ้นทะเบียนเป็นแพทย์ปัจจุบันชั้น ๑ ข้าพเจ้า จลเสณดีให้สภา
 นี้คำนึงถึงชีวิตและปลอดภัยของประชาชน ผู้ที่จะได้รับการรักษาจาก
 หมอ ซึ่งข้าพเจ้าอยากจะเรียกว่าหมอเถื่อนพวกนี้ บรรดาแพทย์ชั้น ๒ นี้
 ได้ทำอันตรายให้แก่ราษฎรซึ่งมารับการรักษาพยาบาลมีมากมายเพียงไร
 นั้น ข้าพเจ้าได้ยกตัวอย่างแล้วว่าบรรดา ประเทศในโลกนี้มีเพียง ๒
 ประเทศที่ได้เคยสนับสนุนให้ มีแพทย์ชั้น ๒ คือประเทศฝรั่งเศสสมัย
 ปญาค์ ซึ่งเป็นระยะเวลาคงหลายร้อยมาแล้ว และในที่สุดก็ได้เห็นภัย
 ของการมีแพทย์ชั้นนี้ จึงได้ยกเลิกไป ต่อมาก็ได้ มีการสนับสนุน
 ให้ มีแพทย์ชั้นนี้ขึ้นอีกในประเทศอื่นด้วย แต่ในที่สุดก็ได้เห็นภัย
 ไปนานแล้ว ไม่ต้องออกไปไกลแม้แต่ประเทศเมืองจีนเขายังไม่สนับสนุน
 วิชาการเช่นนั้น ทั้งนี้เห็นว่าการทำงานประชาชน ประเทศสยามตั้งแต่
 ได้ช่วยประทังให้ มีหลักวิชาในการศึกษาเพื่อประกอบโรคศิลปะ ตั้งแต่ได้
 รับการร่วมมือจากมูลนิธิร็อคเฟลเลอร์แล้ว ก็ได้รับความนิยม เกือบจะ
 กล่าวได้ว่า ในประเทศภาคบริพทศันมีเฉพาะผู้นักกับสยามเท่านั้นเองที่มี
 แพทย์ ททรงคุณวุฒิ ได้ด้วยความพอใจและยกย่องเป็นอันมาก ข้าพ-
 เจ้าเองไม่เห็นว่าจะกล้าไปอย่างประเทศอื่น ๆ จะเป็นการสมควรที่
 สยามจะทำหรือไม่ เหตุผลก็มีอยู่แต่เพียงว่า แพทย์ ไม่มีพละกำลังงาน

พลเมือง ในชนพววดาครั้งนั้น ข้าพเจ้าเองก็ได้แสดงสถิติจำนวน
แพทย์ทั้งชั้นหนึ่งและชั้นสองให้เห็น ซึ่งแสดงว่าจำนวนปริมาณของ
แพทย์เราในขณะนี้จะลดน้อยและไม่ถนัด แต่ว่าข้าพเจ้ารับรองว่าแพทย์
ผู้ทรงคุณวิชาชั้นหนึ่งนั้นยังมีน้อยอยู่ ซึ่งในเวลานี้รัฐบาลก็ได้เร่งรัดที่จะได้มี
การศึกษาดูที่พาลงกรณมีมหาวิทยาลัย เพื่อให้ได้แพทย์ชอกมาสมกับ
ความต้องการ

วิธีที่เข้โอกาสให้ราษฎรซึ่งไม่มีการศึกษาตามโรงพยาบาล
หรือตามร้านขายยาของเอกชนนั้น เช่นวิธีที่ไม่นำเลื่อมใส่ และไม่
วิธีที่จะแก้ปัญหาวาแพทย์ ไม่พอนั้นได้เลย จะมวิธีอย่างไรจะยังคงให้
พวกเขาเหล่านั้นให้ลออกไปตามชนบทได้ เพราะการออกไปหากินตามชนบท
นั้นก็ยังเช่น การล่าซากแก่ตัว เขาเข่งเข็น การ ยาก อยู่ในทาง ครองชีพ
เพราะว่ายังไม่ถึงชนบทซึ่งราษฎรยากจนอยู่แล้ว เมื่อพวกเขาเหล่านั้น
ออกไป ก็เป็นการที่มีจะรักษาพินันเอง แล้วจะอยู่ได้อย่างไร ในที่
สุดพวกเขาเหล่านั้นก็หลวมมลอยู่ในกรุงเทพ ฯ นั้นเอง พยายามลดขระแลง
ร้อยแปดในทางที่จะให้ตัวได้ มีโอกาสรักษาพยาบาล และครั้นหาก
คนไข้หนักจนจะตายอยู่แล้ว คนไข้หนักนั้นจะไปโรงพยาบาล ซึ่งโดย
มากก็เป็นผู้ที่มีอาการที่เลวของของโรงพยาบาล นั้นเช่นเรื่องตกกว่า
จะส่งจากใหม่

ด้วยเหตุเช่นนั้น รัฐบาลจึงได้ตกลงถึงเหตุผลในทางหลักวิชาใน
เบื้องต้นมาแล้วว่า ปัญหาเรื่องนี้เป็นปัญหาเรื่องหลักวิชาเป็นอันมาก

รัฐบาลเห็นความจำเป็นอยู่เหมือนกันว่าแพทย์ของเราไม่พอใช้ จึงให้แก
 ษัตริย์ในเรือนนี้ กรมสาธารณสุขจึงใคร่ขอร้องผู้ช่วยพยาบาล ก็เป็นผู้
 ที่ให้อยู่ในความควบคุมของรัฐบาลไว้ แล้วส่งไปช่วยเหลือตามชนบท
 อยู่ในตำบลต่าง ๆ ในเวลานี้ได้พยายามขอร้องส่งไปเกือบหมกตกอำเภอ
 แล้ว แล้วคือไปก็คิดว่าจะส่งไปทุกตำบล ในกรณีเช่นนี้พวกผู้ช่วย
 แพทย์เหล่านั้นก็มีเงินเกอเงิน และอยู่ใน วินัย และ ความ ควบคุม ของ
 สาธารณสุขจังหวัด ซึ่งเป็นหนทางที่ระชนเควระห์ราษฎรอยู่แล้ว

นอกจากนั้น รัฐบาลได้พิจารณา คิดว่าอาจจะมั่วหรืออย่างใด
 อย่างหนึ่งที่จะมั่วเพราะแพทย์ของเราให้เร็ว ยิ่งขึ้น ซึ่งขณะนั้นก็ได้ส่ง
 ษัตริย์ท่านนั้นไปให้ทางจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เพื่อหาครูที่จะให้
 แพทย์พอใช้ ได้ เป็นการสมความมุ่งหมาย รัฐบาลก็ได้รู้ซึ้งเช่นเดียว
 กับท่านสมาชิกเหมือนกันว่า เวลานั้นเราหาแพทย์นั้นเหมือนกับหาเข็ม
 ในมหาสมุทร แม้แต่ในส่วนราชการเองก็หากันยาก แต่การทำแพทย์
 นั้นเป็นการหาแพทย์ผู้ทรงคุณวุฒิ ไม่ใช่หาแพทย์เถื่อนมาใช้ เราต้อง
 การแพทย์ผู้ทรงคุณมากกว่า ด้วยเหตุฉะนั้นแหละ รัฐบาลจึงเห็นว่าไม่
 สามารถที่จะรีบผลิตการไว้ได้จริง ๆ

ตามที่ผู้เสนอว่า รัฐบาลได้มาร่วมมือด้วยความเต็มอกเต็มใจนั้น
 นั้นเพราะเป็นเรื่องทสกา ๆ ลงมือไปแล้ว รัฐบาลก็ไม่สามารถที่จะเรียก
 ร้องในทางแปรญัตติ ก็หวังไม่ได้ ว่ากฎหมายนั้นจะผ่านพ้นไปได้หรือ
 ไม่ เพราะอย่างน้อยก็คงจะทักท้วง หรืออย่างน้อยก็คงเป็นความรีบ

ผลิตภัณฑ์ของสภาฯ นี้ ในการที่จะปล่อยให้ มีแพทย์ ซึ่งไม่มีการรับรอง
 อย่างหนึ่งอย่างใดเลย

ข้าพเจ้าขอกล่าวว่า แพทย์ ในสาขาเวชกรรมนั้นกระทำงานได้
 กว้างขวางมาก ถึงแม้ว่าจะมีกฎกระทรวงที่ใดคุ้มครองอยู่ก็ดี แต่ก็
 ใดทำงานในหลาย ๆ สาขา ไม่เหมือนกับสาขาอื่น ๆ เช่นสาขาทันต-
 กรรมกรรณิก หรือพวกผดุงครรภ์เหล่านั้น ซึ่งพวกเหล่านั้นก็ทำเฉพาะ
 เรืองนั้น ๆ เท่านั้น จะทำอย่างอื่นไม่ได้ พวกเหล่านั้นเราจึงได้ มีการผ่อน
 ผัน แต่ในสาขาเวชกรรมนั้นกลับมีมากมายกว้างใหญ่ไพศาลเช่น
 อันตรายเกี่ยวกับชีวิตของราษฎรก็ย่อมมีมากขึ้น ข้าพเจ้าเห็นว่าเมื่
 ภัยเป็นอันมาก รัฐบาลก็ควรจะแสดงให้เห็นแล้วว่า ไม่สมควรที่ประเทศ
 สยามจะส่งเสริมผลิตภัณฑ์ชนิดนี้ เพราะฉะนั้นรัฐบาลจึงยืนยันว่าไม่สม
 ควรที่จะรับหลักการ

๑๖.๑๓ น.

นายฟอง สิทธิธรรม (ขอตราชานัน) : ร่างพระราชบัญญัติ
 นี้ ไม่คิดว่ารัฐบาลจะขัดข้องเลยที่จะรับไว้พิจารณา ข้าพเจ้าทำได้ว่า
 ในสมัยก่อนสภาฯ นี้ใครรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ ไม่ใช่
 รับหลักการไปโดยอะไร ๆ อย่างหนึ่ง ตามที่ท่านรัฐมนตรีได้แถลงมา
 นั้น เท่าที่ท่านรัฐบาลได้แถลงมาคึกคักอันร่างพระราชบัญญัตินี้ เรา

จะเห็นว่า คงรวมใจความได้ว่า รัฐบาลเห็นว่าไม่สมควรที่จะสนับสนุน
 ลัทธิ แพทย์แผนยี่จุนซัน ๒ คนใน ประเทศสยาม ไต่ถามเหตุผลว่า
 แพทย์แผนยี่จุนซัน นั้นไม่มีความชำนาญในทางแพทย์พอ เพราะฉะนั้น
 การรักษายาบาล แทนที่จะเป็นคุณกลับเป็นโทษแก่ราษฎร นั้นเป็น
 เหตุผลที่ท่านรัฐมนตรีได้แถลงคดีท่าน ความจริงทฤษฎีหรือหลัก
 ว่าไม่สมควรสนับสนุนแพทย์แผนยี่จุนซัน ๒ นั้นเห็นหลักก็เห็นว่า
 คดีและควรวิจัยรอง แต่ว่าหลักอันนั้นมันเกี่ยวกับเวลา ถ้าหากว่าเรา
 จะออกอุบายคดีว่าอะไร ๆ ให้ได้ถึงที่สุดจึงจะควรวิจัยไว้แล้ว เรามาเทียบ
 กับการปกครองระบอบรัฐธรรมนูญของเรา ถ้าจะให้ถือทฤษฎีของท่าน
 รัฐมนตรีนั้นแล้ว สภาฯ นั้นข้าพเจ้าคิดว่ายังไม่สมควรมี เพราะว่า
 พลเมืองของเรายังไม่ฉลาดพอจะปกครองระบอบรัฐธรรมนูญ นั้นเป็น
 เรื่องเทียบเคียง ฉะนั้นคดี พระราชบัญญัติระเบียบเวลาควรระคิดถึง
 เวลา คือเวลานั้นเราไม่มีแพทย์เพียงพอ ความตาย ความเจ็บป่วยไม่
 ให้ความรู้แพทย์ที่คอยเข็นนอนมากได้ นั้นข้าพเจ้าจึงเห็นว่าเกี่ยวกับเวลา
 ในส่วนที่ว่าแพทย์แผนยี่จุนซัน ๒ นั้นไม่มีความชำนาญนั้น เท่าที่
 ข้าพเจ้าจำได้ สมัยที่รัฐบาลได้ ไปแถลงให้ความเห็นในชั้นกรรมาธิ-
 การ ซึ่งข้าพเจ้าได้นั่งฟังอยู่นั้น มีอยู่ว่า เราจะกำหนดให้ผู้ที่จะเป็น
 แพทย์แผนยี่จุนซัน ๒ เหล่านี้ ได้ ผูกติดใน โรงพยาบาล ที่มีจำนวน
 เตียงคนไข้มากพอสมควร คือไม่ใช่หมายความว่า ผู้ที่ใคร่รับการผึก
 หักเพียง ๓-๔ หรือ ๕ ปี ตามร่างพระราชบัญญัตินั้นแล้วจะให้ ขึ้นทะเบียน

เป็นแพทย์แผนปัจจุบันชั้น ๒ ก็ทำได้ นั่นเป็นตัวบทในทางร่างพระราชบัญญัติ ส่วนในทางปฏิบัตินี้จะพยายามทดสอบให้ดูข้อบกพร่องเป็นแพทย์แผนปัจจุบันชั้น ๒ ใครมีการฝึกหัดเต็มที่ เช่นตนว่า จะกำหนดให้ตนได้รับการฝึกฝนอยู่ในโรงพยาบาลที่มีเตียงตั้งแต่ ๕๐ หรือ ๑๐๐ เป็นต้น เมื่อพิจารณาในทางปฏิบัติกันแล้ว เราจะเห็นว่า แพทย์แผนปัจจุบันชั้น ๒ นั้นก็ใคร่จะมีความรับผิดชอบแก่การปฏิบัติ เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงเห็นว่า บัญญัติว่าแพทย์แผนปัจจุบันชั้น ๒ ไม่สมควรกับการรักษาพยาบาลนั้นควรจะตกไปได้แล้ว

เราจึงมาพิจารณากันถึงผู้ช่วยแพทย์ของรัฐบาล ที่โดยรมกันออกไปทุกข ผู้ช่วยแพทย์ ตรีวิทยาลัยอบรมแล้ว นำไปใช้ในที่ว่า การอำเภอ คืออำเภอละคน ๆ ที่เขินอยู่ทุกวันนี้ ขอท่านสมาชิกทั้งหลายโปรดพิจารณาว่า เราได้ค้นคว้าอย่างไร แพทย์ทุกคนที่เขามารับการฝึกฝนนี้ เขามีความรู้เพียงประมาณ ๓ ออกจากนายสิบทหารมารับการอบรม ถ้าว่าถึงทางคุณวุฒิคามหลักของท่านรัฐมนตรีแล้ว ก็ใช้ไม่ได้เหมือนกัน เพราะเหตุว่าความรู้ค่าเหลือเกิน แต่เพราะเหตุที่วิทยาลัยใช้แพทย์ขณะนั้นอยู่ ก็เพราะเหตุว่าแพทย์แผนปัจจุบันชั้น ๑ เรายังไม่มีเพียงพอตนเอง เพราะเหตุนี้ถ้าหากว่าพระราชบัญญัติตนผ่านไปแล้ว ในทางปฏิบัติเราเกรงที่น้อย ข้าพเจ้าก็เห็นว่าแพทย์แผนปัจจุบันชั้น ๑ ของเราก็คงจะมีความรับผิดชอบ

อย่างไรก็ดี ขอท่านสมาชิกทั้งหลายได้โปรดระลึกไว้ด้วยว่า

ท่านที่อยู่ในเมือง หรืออยู่ในเมืองหลวง หรือเมืองใหญ่ เราไม่รู้สึก
 ความเคียดแค้นของราษฎรที่อยู่มากมายนอก เพราะเหตุว่าเป็นธรรมดา
 ของคนเรา ถ้าหากว่าเราไม่ตกอยู่ในฐานะเช่นนั้น เราไม่รู้สึกความ
 ลำบากเหมือนเขา แต่ในย่านนอก เวลาใน แพทย์แผนโบราณ ก็อยู่ใน
 กรอบแห่งพระราชบัญญัติ คือจะรักษาพยาบาลกันอยู่โดยอิสระไม่ได้
 ต้องขอขออนุญาต เพราะฉะนั้น ถ้าใครไม่จ่ายค่าธรรมเนียม ก็รักษา ไม่ได้
 ต้องถูก ฟ้องร้อง กัน แต่สำหรับ แพทย์ แผนโบราณนั้นเราไม่ต้อง
 พิจารณา กัน เพราะว่าร่างกฎคงหลาย ๆ แขนงคนต่อแพทย์แผนโบราณ
 ชั้น ๑ คนหนึ่ง และก็เป็นแพทย์แผนโบราณของโรงพยาบาลของรัฐ
 วิทยาลัย ความจำเป็นมีอยู่เช่นนั้น ข้าพเจ้าจึงเห็นว่าสมควรจะให้พระ
 ราชบัญญัติคนออกไป เพื่อให้พลเมืองของเราได้ช่วยการเยียวยามสม-
 ควร ถ้าหากว่าเราจะรอให้มีแพทย์แผนโบราณชั้น ๑ ชั้นก็เยี่ยมเพียง
 พอแล้ว ก็จะเป็นการทำลายชีวิตของพลเมืองโดยไม่รู้สึกตัว เพราะ
 ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเห็นว่า ควรจะรีบหลักการ แห่งร่างพระราชบัญญัติคนไว้
 พิจารณา

๑๖.๒๐ น.

นายซิม วีระไวทยะ (สมาชิกประเภทที่ ๓) : ตามที่สมาชิก
 ผู้หนึ่งได้กล่าวอ้างทฤษฎีที่จะไม่ให้พระราชบัญญัติคนตกไป โดยอาศัย
 เทียบเคียงรัฐธรรมนูญ เป็นการซึ่งถ้าข้อเท็จจริงไม่เหมือนกันมาก
 เพราะตามพฤติการณ์ ตามรัฐธรรมนูญ ก็ยังมีสมาชิกสองประเภท

อยู่ ชื่อนี้เข้าใจว่ารัฐบาลไทยสักคนเหมือนกันในขณะที่ได้เปลี่ยนการปกครองว่าประชาชนยังได้รับการศึกษาไม่เพียงพอ ซึ่งท่านผู้อภิปรายน่าจะทราบดี และเป็นข้อที่เรปฏิบัติกันอยู่ทุกวันนี้ ไม่น่าจะเอามาอภิปรายในเรื่องเทียบเคียงกษัตริย์ราชบัญญัติประกอบโรดศิลปะ ซึ่งเป็นแต่เพียงนึกเทียบเท่านั้น

เฉพาะพระราชบัญญัติฉบับนี้ ซึ่งท่านสมาชิกผู้หนึ่งอภิปรายมากว่าควรสนับสนุน แต่ว่าท่านผู้นั้น อภิปรายไปในทำนองในหลักซึ่งเป็นทฤษฎี ซึ่งข้าพเจ้าไม่เข้าใจคำนั้นคิดว่าถูกต้องแล้ว ในข้อเท็จจริงนั้นแพทย์ของเราไม่พอ จึงให้ข้างเราเรื่องรัฐธรรมนุญมากล่าวเป็นที่น่าองว่า ถ้าหากว่าพระราชบัญญัติออกไปไม่ได้ เราจะไม่สมควรมีรัฐธรรมนูญ ซึ่งความคึกคะนองนี้ เราสถาบันไม่สมควรจะรีบฟังไว้ประมวลการพิจารณาในเรื่องพระราชบัญญัติ ในเรื่องจะรีบหรือไม่นั้นที่จริงก็น่าเห็นใจว่าแพทย์ของเราไม่พอใช้ แต่เหตุที่แพทย์ไม่พอใช้ ในกรณีของข้าพเจ้า คิดว่าขอขรม เป็นแพทย์ชั้น ๓ นั้นไม่สมควรใจที่จะไปอยู่ตามหัวเมือง ซึ่งทั้งนี้ทั้งนั้นคือ บ้านเมืองของเรา นอกจากกรุงเทพฯ แล้วยังไม่เจริญพอ ซึ่งข้าพเจ้าเข้าใจว่ารัฐบาลกำลังทางทางให้เจริญขึ้น และในโอกาสก็ยกกำลังขอขรมแพทย์เหล่านั้นให้แพร่หลายมากขึ้น และในการที่เราขอขรมแพทย์ชั้นนี้โดยส่งเสริมขมนั้นรัฐบาลเองก็คำนึงอยู่ว่า แพทย์ที่รัฐบาลได้ส่งเสริมนั้นเขาจะเป็นผู้ช่วย

ว่าคนโดยวิธีอนุญาตเหมือนกัน จึงได้วางระเบียบควบคุมให้แพทย์
 เหล่านี้อยู่ในวินัยและหาทางต่อไปตั้งที่รัฐบาลได้ตกลงไว้แล้วว่าเมื่อ
 ไปได้ปลดเปลื้องสิ่งเหล่านี้ จะได้อาแพทย์ชั้นคนที่ให้ เป็นแพทย์ประจำ
 ตำบลหรืออะไรต่อไป เป็นวัดทางอันหนึ่งซึ่งจะบังคับกันอยู่ได้ นั้นเป็น
 วัตถุประสงค์อันหนึ่งจะให้แพทย์ชั้น ๒ อยู่ได้ ถ้าหากว่าเราจะส่งเสริมแพทย์
 ชั้น ๒ มีการจดทะเบียนได้แล้ว ก็เป็นการพิมพ์เพื่อขอลิขานา และ
 วัตถุประสงค์ส่งเสริมให้ มีการประกอบอาชีพซึ่งเป็นการไม่ควรวินทางเหตุ
 ผลและในทางข้อเท็จจริง เพราะเหตุว่าแพทย์เหล่านี้โดยมากก็ถึงพยาบาล
 ยามอยู่ในกรุงเทพฯ เหตุผลที่สนับสนุนนั้นก็คือว่า แพทย์ที่ได้รับการ
 อบรม ที่ไปอยู่ในหัวเมืองนั้นก็ออกจะอดคดจืดสัน โดยที่ประชาชน
 โดยปกติมักจะนิยมแพทย์ ไม่ใช่แผนปัจจุบันชั้น ๒ แต่คงเป็นแพทย์
 แผนโบราณมากกว่า เพราะฉะนั้นวัตถุประสงค์ การที่จะมี อยู่ ก็คือส่งเสริม
 แพทย์ ชั้น ๒ มากขึ้นแล้ว แพทย์เหล่านี้คงหากินอยู่ในหัวเมืองใหญ่ ๆ
 หรือว่าอยู่ในเขตต์ เทศบาล เป็นส่วนมาก ไม่มีประเทศใดที่จะรับรอง
 แพทย์ชั้นคนที่เขาจดทะเบียนได้ รัฐบาลก็รับรองแล้วว่าแพทย์ของเรา
 ไม่พอ และจะได้พยายามปรับปรุงให้ มีแพทย์มากขึ้น ให้มี
 สมรรถภาพทั้งจำนวนและคุณภาพ เมื่อก่อนเช่นนี้แล้ว ถึงแม้ว่า
 พระราชบัญญัติจะขึ้นจะได้เคยรับหลักการมาแล้ว สภาฯ ก็ไม่ขัด
 ผูกพันที่จะพิจารณาหลักการอีกครั้งหนึ่ง และไม่มีความจำเป็นอย่าง
 ใด ๆ เลยที่เกิดเค็ดครันขึ้นให้เห็นว่า เราจำเป็นต้องใช้แพทย์เหล่านี้

นอกจากว่าพระราชบัญญัตินี้จะแยกโอกาสให้ เช่น อาชีพแก่ คนอย่าง
หมู่อย่างเหล่านี้เป็นจำนวนน้อยเท่านั้นเอง

๑๖.๒๕ น.

นายทองม้วน อัครถาวร (มหาสารคาม): ข้าพเจ้าได้
พิจารณาตามร่างพระราชบัญญัติสมาชิกเสนอมานี้ ข้าพเจ้ารู้สึกเห็น
พ้องด้วยในอันที่ระมัดระวังไว้ พิจารณา เพราะเหตุว่า ตามที่ปรากฏ
อยู่ในปัจจุบันนี้ พลเมืองที่รักพันความตายเพราะแพทยแผนโบราณ
และแพทยแผนปัจจุบันนั้น ๒ เป็นจำนวนมาก ที่ที่รักพันไปนั้นก็เพราะ
ความสามารถของแพทยแผนโบราณและแพทยแผนปัจจุบันนั้น ๒ นั้น
เอง แต่เท่าที่ปรากฏอยู่ในเวลานี้ แพทยแผนปัจจุบันชั้น ๑ ของเรายัง
ไม่แพร่หลายไปตามหัวเมือง และอีกประการหนึ่ง แพทยแผนปัจจุบัน
ชั้น ๑ ซึ่งมีประจำไว้ในจังหวัดนั้นก็ดี โดยมากท่านเหล่านั้นได้ทำ
หน้าที่เป็นแพทย์ประจำข้าราชการและนักโทษในเรือนจำมากกว่า สำ-
หรับราษฎรสามัญซึ่งอยู่ตามชนบทซึ่งเขินผู้ยากจน ได้พยายามวงศ์
ที่จะให้แพทย์ของจังหวัดช่วยเหลือ แต่กลัวกลัวว่าชกชกอย่างเหลือเกิน
เนื่อง จากว่าฐานะของเขาไม่เหมาะสมที่จะอนุญาตให้แพทย์ผู้ทรงคุณไป
รักษาเขาให้พ้นจากความตาย แม้จะเป็นเช่นนั้น ข้าพเจ้าจึงรู้สึก ว่า ตาม
ที่สมาชิกผู้เสนอๆ มา นี้ จึงเห็นควรสมควรที่จะประตั้งไว้ ก่อนใน
ระหว่างที่เรายังไม่มีแพทยแผนปัจจุบันชั้น ๑ มากพอ แต่ถ้าหากว่า

แพทย์แผนยี่จุรุษชั้น ๑ ของเรามีเพียงพ่อเมอไต เวก้าอาจะออกกฎหมายจำกัดแพทย์ชั้น ๒ เสียก็ได้ ถ้าหากว่าแพทย์ชั้น ๒ ไม่สามารถจะปฏิบัติหน้าที่ในการแพทย์ตามสมควรแล้วเราก็ออนุญาต

ตาม พระราชบัญญัติ ที่ท่าน สมาชิกเสนอมา ไต่ ใช้ คำว่า "...ซึ่งใคร่รับการอบรมศึกษาในสาขาเวชกรรม..." และอื่น ๆ ตามที่เสนอมา คือว่าบุคคลที่ใคร่ขออนุญาตนั้นจำเป็นต้องได้รับการอบรมศึกษาในทางแพทย์มาก่อนจึงจะใคร่ขออนุญาตตามกฎหมายนี้ แต่ ถ้าเขาไม่ได้รับการอบรมในวิชาแพทย์มาก่อน เขาก็หมดสิทธิเอง เมื่อรัฐบาลรับรองว่าเขาเป็นผู้ที่ใคร่อบรมและรับการศึกษามาแล้ว ก็ควรที่จะอนุญาตให้เขาเพื่อที่เขาจะช่วยเหลือชีวิตของพลเมืองเอาไว้ ด้วยเหตุนี้แหละ จึงเป็นการสมควรอย่างยิ่งที่จะรีบหลักการไว้ พิจารณาต่อไป

๑๖.๒๕ น.

นายอำเภอ อิศรางกร ฅนอยุธยา (สิงห์บุรี) : สภาเราจะพิจารณาในเรื่องเช่นนี้ จะต้องพิจารณาในเรื่องคุณและโทษเสียก่อน เพราะเราเป็นตัวแทนราษฎร การที่เราจะปล่อยไปในเรื่องคุณชาติหรือวิทยฐานะไม่พอ หรือวัยของคุณภาพไม่ดีพอ ก็นั่นแหละเป็นการที่เราเรียกว่าสร้างภัยให้แก่ชีวิตของราษฎรของเรา ข้าพเจ้าเองตั้งใจเป็นหนักหนาที่จะสนับสนุนพระราชบัญญัตินี้เหมือนกัน เวก้าหวั่นคานกิดง แพทย์เพียงแต่ความนิยมเท่านั้น ก็รู้สึกว่าจะไม่ได้ผลเสียแล้ว และ

ถ้าเราให้ไป แล้วก็กลับไป อยู่ใน พระนคร ดังที่โต ประสพ กันมา แล้ว
 เพราะฉะนั้นปัญหาสำคัญที่สุดที่เราจะรับรองได้แน่หรือว่านายแพทย์ชั้น ๒
 ซึ่งเราจะอนุญาตให้ โดยสภาฯ นั้น เรานึกว่าเป็นการปล่อยภัยพ้อแล้ว
 หรือ ชลนียงไม่มีอะไรเป็นเครื่องประกัน เมื่อไม่มีอะไรเป็นเครื่องประ-
 กันแน่ เราก็ต้องหวังไว้ก่อนว่า ถ้าเราปล่อยให้ไปแล้ว ถ้าราษฎร
 คายเพียงคนเดียว ออกุศลกรรมก็ไม่พ้นสภาฯ เราไปได้ เพราะฉะนั้น
 ข้าพเจ้าขอเรียนต่อสภาฯ ขอให้ ไปรทคึกในแง่

๑๖.๓๐ น.

นายอินทร สิงหนตร (เชียงใหม่): ข้าพเจ้าเห็นว่าร่าง
 พระราชบัญญัติคุณควรจะรับหลักการไว้ พิจารณาเป็นอย่างยิ่ง ในข้อที่
 ฝ่ายคัดค้านว่า ไม่สมควรรับไว้ พิจารณาก็มีอยู่แต่เพียงว่า ถ้าหากว่า
 เรารับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติแล้ว จะเป็นการที่ทำให้ มี
 แพทย์อย่างพึมพอมไป แล้วก็ดูเหมือนว่าจะทำให้แพทย์เหล่านั้นไป
 กลายเป็นผู้ร้ายฆ่าคน อะไรก็อะไรเช่นนั้น ถ้าพเจ้าเห็นว่า
 ในเหตุผลของฝ่ายผู้คัดค้าน หรือของรัฐบาลก็ เห็นว่าไม่เป็นการ
 สมควร เพราะการที่ไม่รับหลักการ เหตุผลก็ไม่รับหลักการนั้น
 เพราะคิดแต่ผลเสีย คือว่าไม่ได้ คิดผลได้เสีย เช่นที่รับกันอยู่แล้ว
 ว่าในหลักการที่ว่า เวลานาแพทย์ของเราไม่พอ แล้วก็แพทย์ โดย

มาก มาอยู่เสียทีในพระนคร จึงไม่ได้ไปอยู่ในค่ายลทของดิน ท
 กันดารเย็นคืน แล้วก่ถ้าหากว่ารัชกาลการแห่งร่างพระราชาธิบดี
 แล้ว ก็จะทำให้เกิดการเสียหายอย่างที่ว่า ข้าพเจ้าเห็นว่าทำไมเราจึง
 ไปกลวสังทระเสีย คือแปลว่าถ้าเย็นเช่นนั้นแล้วลระกั แพทย์เหล่านั้น
 จะกลายเป็นผู้ร้ายไปฆ่าคนเสียหมด แต่ทำไมไม่คิดถึงว่า ถ้าหากว่า
 เราไม่คิดถึงว่า ถ้าแพทย์ผู้ทรงคุณหรือแพทย์ชั้น ๑ จะเข้าไปอยู่เสียใน
 กรงหมกแล้ว ทางข้านอกไม่มีแพทย์จะว่าอย่างไร ปล่อบให้เขาตาย
 อย่างนั้น จะไม่เรียกว่าเราฆ่าคนอย่างเลวก็เย็น อย่างนั้นหรือ ความ
 ขรรคราเราเห็นอยู่ทั่วไปแล้วว่า ในเวลานี้ในจำนวนพลเมืองสำหรับ
 แพทย์ผู้ทรงคุณวุฒิคือ แพทย์หนึ่งคนต่อพลเมืองเท่าไร ข้าพเจ้าจำ
 ไม่ได้เสียแล้ว แต่พดกันเป็นจำนวนพัน ๆ หมื่น ๆ ที่เคยว เวลาน
 ข้าพเจ้าทราบว่าจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยสอนแพทย์ บหนึ่ง เป็นจำนวน
 ประมาณ ๒๐๐ คน เป็นจำนวนกเปอร์เซ็นต์ของจำนวนพลเมือง ทำไม
 เราจะไปกลัวว่า ถ้าหากมีแพทย์ชั้น ๒ จะไปฆ่าคนตายเสียหมด แต่
 ถ้าไม่มีแพทย์ คนจะตายเท่าไรไม่ถึถึงข้าง เพราะฉะนั้นเป็นการจำ
 เป็นอย่างยิ่งที่เราจะช่วยเหลือให้ มีแพทย์พอกับพลเมือง แม้เราไม่มี
 คุณภาพให้ วิเศษเลิศล้ำอย่างใดอย่างหนึ่งแล้ว ก็ควรให้ มีเพื่อช่วย
 ทั่วพลเมืองได้ ข้าพเจ้าทราขว่ารัฐบาลสมัยราชาธิปไตย สมัยก่อน
 เปลี่ยนแปลง การปกครองเคยมีความคิดในเรื่องนี้ แต่เดิณมีนาย
 แพทย์ เป็นผู้อุปการะแพทย์ชั้น ๑ คนเดียวชิตขวางไว้ ข้าพเจ้าไม่ทราบ

เคารพประชามติในการที่จะรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติ ซึ่ง
สภาฯ ติงก่อน ประชามติสมัยก่อนนี้ ไ้รับไว้ครึ่งหนึ่งแล้ว

๑๖.๓๕ น.

พระยาศรัยธรรมราช (สงขลา): ข้าพเจ้าคิดว่าเราควรถือสภามติ
ที่ว่า งดปล่อยอกยไว้ก่อน นั้นประการหนึ่ง และประการที่สอง คือ
เราจงสงวนศักดิ์ของแพทย์ไทยไว้ก่อน ข้าพเจ้าขอจบคำพูดของข้าพ
เจ้า หวังว่ารัฐบาลคงจะพยายามส่งเสริมนายแพทย์ชั้น ๒ ส่งออกไป
ตามหัวเมืองเร็วที่สุดที่จะเร็วได้.

นายอุดมเทศ กาญจนเสวี (ศรีสะเกษ): พอดีที่พระราช
บัญญัตินี้ ตามหลักการแล้ว เรามีวัตถุประสงค์ คือต้องการให้มีแพทย์
รักษาพยาบาลพลเมืองทั่วไป ในขณะที่พลเมืองของสยามเวลานี้
ตายเพราะไม่ไ้รักษานานมีเป็นจำนวนอยู่มากมายเพียงไร ข้อนี้นควร

สำเนียงให้มาก ผู้ชายที่ไม่ได้ รัชการรักษานั้นเพราะอะไร เพราะ
 ขาดแพทย์ ไม่ใช่หรือ แพทย์ ทัมอยู่ในจังหวัดกัมเพียงทตงเมืองหลวง
 ทตงจังหวัดเท่านั้นที่คนหาคุณ แต่ในขณะที่รัฐบาลก็ได้ อบรมผู้ช่วย
 แพทย์ ไปอยู่ตามอำเภอต่าง ๆ ประมาณโดยรอบแล้วในอำเภอหนึ่งมี
 เขตคอกว่างขวาง ผู้ช่วยพยาบาลคนเดียวอาจจะช่วยเหลือได้ ใหม่ และ
 ตามปกติสาธารณสุขจังหวัดกัก หรือนายแพทย์ประจำจังหวัดกัก ก็กระ
 วิชาโดยในทำนองที่ราษฎรเกิดโรคระบาดเป็นจำนวนมากมายเสียมาก
 กว่า นั้นเช่นชื่อเท็จจริง ข้าพเจ้าเห็นห่วงในชีวิตของพลเมืองสยามที่ตาย
 โดยไม่ได้ รัชการรักษายาบาลอีกมากมาย นเช่นชื่อเท็จจริงดังทุก ๆ
 ท่านควรระทราษอยู่แล้ว ในกาว่าเราไม่มีแพทย์เลยนั้น เราจะมแพทย์
 ชั้น ๑ ไว้จะมีดีกว่าที่เราไม่มีเลยหรือ ถ้าพูดว่าเราจะกินอาหารก็ต้อง
 เป็นอาหารที่เย็นประ โยชั้นนี้แก่ร่างกาย แต่ถ้าเราไม่มีอะไรกิน เรา
 จำเป็นจะต้องกินอาหารก็พอประทังชีวิตไว้ก่อน ในทำนองเดียวกันเรา
 จำเป็นจะต้องมีแพทย์แผนปัจจุบันชั้น๒ เพื่อดรักษาพยาบาลตามยถากรรม
 ไว้ก่อน

การที่ไม่ปล่อยให้ มีแพทย์ ตามที่ผู้เสนอ ๆ มา ข้าพเจ้าคิดว่า
 ภัยจากการที่แพทย์ นั้นไม่มีคุณวุฒิในทางแพทย์นั้นก็มีอยู่มาก แต่
 ไม่มาก เท่าที่ปล่อยให้ พลเมืองตายโดยไม่ได้ รัชการ รักษาพยาบาล
 ข้าพเจ้าจึงอยากจะเรียนถามรัฐบาลว่า รัฐบาลค่านึงหรือเปล่าว่าราษฎร
 ตายโดยไม่ได้ รัชการรักษานั้น นำทุเรศเพียงใด มีมากเพียงไร

นข้าพเจ้าขอถามในฐานะที่ข้าพเจ้าเป็นห่วงความเป็นอยู่ของราษฎร และ
 ขออย่าอวดว่ารัฐบาลจะมีวิธแก้ไขหรือช่วยเหลืออย่างไรหรือไม่ถ้าหากว่า
 พระราชบัญญัติคนสกลฯ ไม่รับหลักการ ซึ่งข้าพเจ้าเชื่อว่าพระราชบัญญัติ
 คนต้องตกไปร้อยเปอร์เซ็นต์

ข้าพเจ้าขอเรียนถามอีกครึ่งหนึ่งว่า ในฐานะที่ข้าพเจ้าเป็นผู้แทน
 ราษฎร ข้าพเจ้าเป็นห่วงราษฎรเหล่านั้น ซึ่งรัฐบาลในฐานะที่จะต้อง
 ช่วยเหลือมัน จะมีวิธแก้ไขอย่างไรหรือไม่

๑๖.๓.๕ น

พ.ต. ชูนจันทร์ภูมिवุฒ (สมาชิกประเภทที่ ๒): การที่เราจะ
 แก้ไขปัญหาที่ไม่สามารถนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่มีประโยชน์ สำหรับประเทศ
 ซากิเลย ข้าพเจ้าเคยเห็นแพทย์บางคนซึ่งใช้ วิธทดลองลงให้ประชาชน
 หลงเชื่อ เช่นแพทย์ ไนซ์จียัน คือหมายความว่าเขามักไปเคาะตรวจโรค
 โดยหลักการของแพทย์อย่างใด ส่วนแพทย์จีน ๒ หรือแพทย์ คน ๆ หนึ่ง
 ทดลองลงไต่ชีพด้วยวิธีตรวจ โดยใช้ เครื่องฟังเสียง ฟังทางหัวสมองข้าง
 ฟังที่หัวเข่าข้าง ทำให้ประชาชนหลงเชื่อเขามาก ข้าพเจ้าเคยเห็น
 แพทย์จีนคนใดและไต่ชีพไปตรวจข้างเหมือนกัน จึงเห็นว่าทดลองลง
 ประชาชนนั้น ๆ ประชาชนอื่น ๆ ที่ไม่มีความรู้ก็หลงเชื่อและไปรักษา
 และไต่ชีพก็ตายไปเพราะแพทย์จีนคนเขื่อนจำนวนมากมาย ตามข่าว
 หนึ่งสื่อพิมพ์ลงก็มีเหมือนกัน สำหรับข้าพเจ้าเห็นว่าในเรื่องนี้ไม่ควรจะ

รับหลักการ และได้อภิปรายกันมาเป็นจำนวนมากมายแล้ว ขอเสนอให้ลงมติ

มีสมาชิกรับรอง

ขุมนุสรกรณี (นครพนม) : ข้าพเจ้าขอเยื่ออภิปรายต่อไป

ประธานสภา ฯ : ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นควรเยื่ออภิปรายต่อไป ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๒๑ คน

ประธานสภา ฯ : ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๖๗ คน

ประธานสภา ฯ : เห็นอันจะคงขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นควรรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติระเบียบวิธีพิจารณาข้อโต้แย้งขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๓๘ คน

ประธานสภา ฯ : ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๖๘ คน

ประธานสภา ฯ : เห็นอันว่าร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวในวาระต่อไปขอให้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ พุทธศักราช ๒๔๘๑ ของนายจำลอง ดาวเรือง

๑๖.๔๓ น.

นายจำลองดาวเรือง (มหาสารคาม) : ข้าพเจ้าขอเสนอว่า

พระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องถิ่น แก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๘๑ เพื่อแก้ไขร่างพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องถิ่น พุทธศักราช ๒๔๕๗ โดยมีหลักการและเหตุผลดังต่อไปนี้

การที่ข้าพเจ้าได้เสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ขึ้นมาก็คือเพื่อจะขอความร่วมมือจากรัฐบาลและสมาชิกสภาฯ น โดยเหตุที่ ข้อความใน พระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องถิ่นซึ่งตราไว้ตั้งแต่ พุทธศักราช ๒๔๕๗ นั้น มีข้อความที่กล่าวสมัยและมีส่วนให้ความให้ เกินเลยไปและใช้ หนักไปในทางที่เรียกว่าไม่สงัดงาม ทำให้ราษฎรได้ ได้รับความเดือดร้อนอยู่ เสมอ จึงขอแก้ไขแก้ไข และตัดข้อความ ตอนท้ายพระราชบัญญัติฉบับนี้ออกเสีย คือความเดิมในพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องถิ่น พุทธศักราช ๒๔๕๗ ตอนท้ายของมาตรา ๑๑๕ มีว่า "ถ้ามีการสมควรจะ ต้องทำเพื่อให้เจริญผลประโยชน์แก่ราษฎรก็ดี หรือเพื่อป้องกันความเสียหายแก่ผลประโยชน์นั้นก็ดี ให้ กรมการอำเภอเรียกราษฎรช่วยกันทำการนั้นให้ สำเร็จทันฤดูกาล" ในมาตรา ๑๑๗ ก็มีว่า "ห้วย คลอง และลำน้ำต่างๆ ย่อมเป็นของที่รัฐบาลปกครองรักษา เป็นหน้าที่ ของกรมการอำเภอ จะต้องตรวจตรา รักษาให้เสีย และอย่าให้ผู้ใดทำ ให้เสียสาธารณประโยชน์ ถ้าจะต้องซ่อมแซมยกแต่ให้กรมการอำเภอ เรียกราษฎรช่วยกันทำอย่างกับที่บัญญัติไว้" และตอนท้ายมาตรา ๑๑๘ ก็มีข้อความในทำนองเดียวกัน ข้อความอย่างนี้ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่สม

นเขียนของล้าสมัย ในตอนท้ายแห่งพระราชบัญญัตินี้ ได้ทำความเก้อ
 รัชให้แก่ราษฎรอย่างมากมาย และที่ใช้อยู่ในปัจจุบัณก็มีอยู่เฉพาะ
 ภาคอีสาน แต่ว่าในภาคอื่น ๆ ะอย่างไรข้าพเจ้าก็ไม่ทราบว่าเขาจะใช้
 หรือไม่ใช่ ทั้งนี้จะเป็นด้วยความจำเป็นแห่งท้องถิ่นหรือด้วยความหัว
 อ้นหัวแข็งของราษฎรข้าพเจ้าก็รู้อยู่ไม่ได้ แต่ในภาคอีสานนั้นราษฎร
 อ่อนก้นมาก และในตอนท้ายพระราชบัญญัติมาตรา ๑๑๕, ๑๑๗,
 ๑๑๘ ยังใช้ได้อยู่ ความในคัตถ์หนึ่งข้อสนับนุญาติให้กรมการอำเภอ
 เรียกราษฎรมาได้ ได้เพื่อสามารถประโยชน์ และให้อ่านาไว้ว่า ถ้า
 ระตกค้างซ่อมแซมแล้ว ให้เรียกรราษฎรมาได้ นี้เราอ่านตามตัว
 หนึ่งข้อเขียนอย่างนี้ แต่ในทางท้องที่ทำเป็นอย่างนั้นไม่ นายอำเภอได้
 เกณฑ์แรงราษฎรมาคักไม้ข้าง ะไรบ้าง แต่ในคัตถ์หนึ่งข้อหรือประ
 กาศใช้คำว่าขอแรง แต่วิธีการเป็นการบังคับทีเดียว ถ้าราษฎรคนใด
 ไม่มา ถ้าพูดตามกฎหมายแล้ว เขามาหรือไม่มาไม่มีความผิดอะไร
 แต่ถ้าราษฎรคนใดไม่มา กรมการอำเภอมีจะถือว่าขัดคำสั่งเป็นการ
 ผิดต่อกฎหมายอาญา ความจริงพระราชบัญญัติลักษณะปกครอง
 ท้องที่ระดับนี้ไม่มีบทลงโทษ แต่กรมการอำเภอก็ใช้หว่ายเส้นสำคัญ
 นี้เขียนราษฎรเสียอย่างมากมาย และคดีพิพาทระหว่างราษฎรกับเจ้า
 พนักงานย่อมมีอยู่เป็นธรรมดา แต่ขอให้รัฐบาลหรือสภาผู้คักคิดว่า
 ในปัจจุบัณนี้ศาลพิจารณาคดีปกครองของเรายังไม่มี และประมวลวิธี
 พิจารณาคดีปกครองของเรายังไม่มี ฉะนั้นในกรณีนี้ราษฎรกับ

เจ้าพนักงานเกศพิพาทกันชน ฝ่ายราษฎรจะต้องเป็นฝ่ายเสียเปรียบ
 วัลย์ทั้งร้อย ในเหตุผลเช่นนั้นก็ยอมเป็นทนายกันว่า คนฉลาดย่อมได้
 เปรียบคนโง่อยู่เป็นธรรมดา และการทนายฎไม่ได้นำคดี ชะนิกัน
 มาตั้งศาลเสมอมนั้น อย่าเข้าใจว่าราษฎรไม่เคียดกร้อน ในเรื่องนการที่
 ราษฎรไม่นำคดีเล็ก ๆ น้อย ๆ มาตั้งศาลนั้น อาจจะเป็นด้วยเหตุหลาย
 ประการ

ประการหนึ่งคือ ศาลที่จะพิจารณาคดีนั้นอยู่ไกล ราษฎรไม่
 สามารถจะมาได้ หรือการที่จะนำคดีมาฟ้องร้อง อาจจะทำมาซึ่งความ
 เกิดคร้อนในการต่อไป ขอให้สังเกตไว้ได้ พิจารณาถึงความเคียดกร้อน
 ของราษฎรในเรื่องนี้ และปัญหาเรื่องการใช้ อำนาจตามกฎหมายนั้น
 ข้าพเจ้ามีได้ลงโทษ คณะกรรมการ อำเภอ หรือกรรมการ จังหวัดอย่างไร
 เพราะว่า เห็น แต่เพียงผู้ปฏิบัติตามกฎหมาย ที่เขียนไว้เท่านั้น ซึ่งเป็น
 ธรรมดาตามนัยปฏิบัติไปย่อมจะมีการเกินเลยไปบ้าง แต่ว่าถ้าหากไม่
 ปฏิบัติเช่นนั้น ทางราชการมักจะถือว่าปฏิบัติการหย่อนความสามารถ
 ไม่เด็ดขาดเข้มแข็ง และเรียกว่าบกพร่อง ถ้าหากว่าเกณฑ์ราษฎรได้
 บังคับมาได้ ก็ได้รับความชอบ ได้รบข้าหนึ่ง นั้นเป็นการบังคับอยู่ใน
 ตัว เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าคอนท่ายแห่งกฎหมายนั้นไม่น่าจะให้ มี
 ไร้เลย เป็นความแตกร้าวระหว่างเจ้าพนักงานกับราษฎร และทำให้
 เห็นไปในแง่ต่าง ๆ ตามที่ข้าพเจ้ากล่าวมาแล้วก็มีคดีชั้นศาลหลาย

แล้ว จะต้องกับพระราชประสงค์ของ พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ ซึ่งทรงเป็นผู้ถวายพระราชบัญญัติขึ้น พระองค์ ใต้ทรงมีพระราชปรารภไว้ว่า “แห่งใดที่ยังใช้ ใต้ ไท่คงไว้” แห่งใดที่เก่าเกินกว่าวิधिปกครองทุกวันนี้ ก็แก้ไขให้ตรงกับเวลารวบรวมความเป็นพระราชบัญญัติสืบไปดังนี้” แม้พระองค์ ใต้ทรงเล็งเห็นในกาลข้างหน้าว่า กฎหมายฉบับนี้จะต้องแก้ไขเปลี่ยนแปลง ในเมื่อไม่เหมาะ สมกับเหตุการณ์และความจำเป็นของประเทศ

ตามหลักการและเหตุผลที่ข้าพเจ้าไต่ เรยน ค่อสภาฯ นี้ ความเคอคร้อนของราษฎรในเรองการเกณฑ์แรงนนี้ เช่นสิ่งทีควรวะเลิกอย่างย้ง ข้าพเจ้าล้มกล่าวไปว่า ในการเกณฑ์แรงราษฎรทีไ้ คำว่า “ขอแรง” นั้น วิธิปฏิบัติกันทางข้าเภอออกคำสั่งไปดั่งก้านันและฝ้ใหญ่บ้านให้ทำถนน หรือชะกคละชะ หรืออุกข้อมน้ำ และให้ราษฎรนำเครื่องมือและข้าวปลาไปรับประทานเรอง ทั้ง ๆ ทีเขากำลังยากจนและมีภาวะกายต้องแยกออกอย่างหนัก ทั้งทำนทั้งหลายไ้ทวายอยู่ในขณะนั้น และเมอเขาไ้รับการบงคช้อย่างน ทั้ง ๆ ทีต้องแยกภาวะกายออกอย่างหนักแล้ว ความรู้สึกของมนุษย์อรรมคากตบยบุคคลอย่างนจึงข้อมจะหันเหไปย้ง เพราะฉะนั้นพระราชบัญญัติฉบับนี้ ในคอบท้ายจึงควรวะค้ค้อออกเสีย ทั้งทีข้าพเจ้าเสนอมา และแม้จะมีพระราชบัญญัติลักษณะเกณฑ์จ้าง ซึ่งใช้ ในบางท้องถิ่น ว่าด้วยการเกณฑ์จ้างราษฎรมิใช่ข้อบัญญัติจริง แต่พระราชบัญญัติลักษณะเกณฑ์ จ้างนั้นไม่คู่มีกับแรง

งานที่เขาถูกเกณฑ์ไป เช่นอย่างรัฐจะจ้างคักไม้ สมมติว่าไม่ทัน
หนึ่งวาทา ๑ ยาท เวลาเกณฑ์ร่างให้ เขาเพียง ๕ สาทังค์เท่านั้น แล้ว
เขาไปทำกันถึง ๑๐ คน ๑๐ คน ๕ สาทังค์ เช่นเช่นเป็นการสมควรเพียง
ไร ขอให้รัฐบาลคักคูกุเด็ก การขยับคั้นเขาค้วยอำนาจเช่นนี้ข้าพเจ้าเห็น
ว่าถ้าขึ้นคงไว้แล้วจะนำความค่างพร้อยมาสู่รัฐบาลนี้ ข้าพเจ้าจึงเห็นว่า
พระราชบัญญัติคนควว จะตัดคั่นทำยออกเสียคั้งข้าพเจ้าได้เสนอมา และ
ข้าพเจ้าหวังเป็นอย่างมากว่าจะได้ รมการสนับสนน จากสมาชิกสภาฯ นี้
และหวังว่าจะรมหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้

พ.ต. หลวงเซว่งศักดิ์สงคราม รัฐมนตรี: ก่อนอื่น รัฐบาล
ขอแสดงว่า ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ รัฐบาลเห็นว่าไม่ สามารถจะรม
หลักการไว้ได้ เหตุผลขอผู้เสนอเท่าที่อธิบายมาแล้วก็มึงหมายหนัก
ไปในทางทว่า จะยกเลิกวิธีการเกณฑ์แรงราษฎรเพื่อมากระทำกิจการ
เพื่อประโยชน์ ของเขาเอง กฎหมาย ๓ มาตรา คือ มาตรา ๑๑๕
มาตรา ๑๑๗ มาตรา ๑๑๘ แห่งพระราชบัญญัติลักษณะปกครอง
ท้องถิ่นท่านผู้เสนอได้อธิบายมาแล้ว ก็อ้างค้วยบทมาแล้วว่ากฎหมาย
๓ มาตรา คือมาตรา ๑๑๕, ๑๑๗ และ ๑๑๘ นั้น ก็มึงเฉพาะเพื่อ
ประโยชน์แก่ราษฎรเอง เช่นในมาตรา ๑๑๘ ก็ให้อำนาจคณะกรรมการ
อำเภอที่จะเกณฑ์ราษฎรได้ ในกรณีเหตุฉุกเฉินเหตุภัยอันตรายซึ่งเกิดใน
ท้องถิ่นนั้นเอง และมาตรา ๑๑๗ ก็เกี่ยวกับบัญญัติทหารจรรว เกี่ยว

กับคลองดินเงิน หรือทางบกไม่เรียบร้อย เพื่อที่จะให้ การ ราราวนั้น
 ลุล่วงไป คณะกรรมการอำเภอมีหน้าที่ในการที่จะย้ายคอกเข้าเหตุนั้น ๆ
 เพื่อประโยชน์สุขของราษฎรนั่นเอง และในกรณีเช่นนั้นก็ให้อำนาจเรียก
 ร้องราษฎรมาเพื่อขังเข้าเหตุนั้น ๆ ใน ๓ มาตราที่ข้าพเจ้าได้ กล่าวมา
 นั้นก็มีกรณีเกี่ยวกับประโยชน์ ของราษฎรนั่นเอง รัฐบาลเห็นว่ากฎ
 หมายที่เกี่ยวกับลักษณะการปกครองท้องถิ่นยังสมบูรณ์ และยังไม่ใช้ ได้
 เหมาะสมแก่ระบอบประชาธิปไตย อยู่ ปัญหาใน เรื่องนี้ได้เคยนำขึ้น
 พิจารณาในเรื่องเกี่ยวกับบรรดากฎหมายต่าง ๆ ที่ระงับกฤษฎีกาประชา
 ธิปไตยหรือไม่ และผู้เชี่ยวชาญในทางกฎหมายก็ได้ พิจารณาถึงมาตรา
 ต่าง ๆ เกี่ยวกับพระราชบัญญัติและได้ เห็นว่าไม่ขัดกับระบอบ ประชา
 ธิปไตยเลย

ที่ท่านผู้เสนอได้อธิบาย ข้าราชการจัดอัยการของท่านได้ว่า มี
 ข้างท้องถิ่น และนอกจากนั้นได้อธิบายไปถึงการปฏิบัติของเจ้าหน้าที่
 ข้างแห่งขงหมู่ ในกรณีเช่นนี้ไม่เกี่ยวกับพระราชบัญญัติ เป็นปัญ
 หาเรื่องตัวบุคคล ปัญหาเรื่องตัวคนรวมระเบียบวินัยที่จะ ร้องเรียกเพ
 ื่อให้ พิจารณา ลงโทษได้ และนอกจากนั้น กระทรวงมหาดไทยยังได้ มี
 คำสั่งวางระเบียบข้อขึ้นในการเกณฑ์แรงงานราษฎร ให้กระทำเฉพาะที่
 ไม่ขัดกับฤดูกาล และในกรณีราษฎรจะมีผิดได้ ก็ต่อเมื่อปรากฏว่าได้
 ลงโทษคำสั่งโดยชอบด้วยกฎหมาย สาระสำคัญ ก็ดูเหมือน ะมีอยู่

อย่างนั้น ถ้าหากว่าราษฎรมิได้มีการปฏิบัติเป็นการจริงจังที่จะชดเชยค่าสัง-
 ฆ์ชอบด้วยกฎหมายนั้น ก็ไม่มีหนทางที่จะให้เป็นที่คิดได้อย่างไร นอกจาก
 จากนั้น เมื่อเรายกเว้นในเรื่อง การที่จะพูดถึง ปัญหาเรื่องตัวบุคคลแล้ว
 ข้าพเจ้าใคร่ที่จะขออย่าเพื่อความเข้าใจแก่สภาฯ นว่า พระราชบัญญัติ
 เป็นพระราชบัญญัติซึ่งให้ อำนาจเรียกเรื่อง ไม่ใช่ให้ อำนาจกชชวราย-
 ฎร เป็นพระราชบัญญัติที่ให้อำนาจเรียกชั่งราษฎรเพื่อมาช่วยกันกระ-
 ทำกิจการอย่างหนึ่งและเพื่อประโยชน์แก่ราษฎรนั่นเอง ถ้าเราไม่ให้
 อำนาจผู้ที่จะทำการเป็นหัวหน้าเพื่อแก่การเรียกชั่งราษฎรแล้ว เราจะ
 เขาคอนท์ไหนมาทำ ไม่ใช่เป็นการกชชวรายฎร แต่เป็นการเรียกชั่ง
 แล่งส่งเสริมสามัคคีธรรม

ก็ท่านผู้เสนออ้างว่า รัฐบาลมีนโยบายที่จะสนับสนุนให้ ราษฎร
 มีความสามัคคี วัตถุประสงค์และนโยบายที่จะชดเชยให้ราษฎรมีความสามัคคี
 แน่นแฟ้นขึ้นเมื่อเกิดความเสียหายแก่หมู่คณะ นอกจากนั้นวัตถุประสงค์
 วัตถุประสงค์เช่นนี้ในการที่จะชดเชยกฎหมายไม่ให้ อำนาจการเกณฑ์ราษฎร ขอ
 ให้ท่านสมาชิกได้พิจารณาว่า บรรดากิจการงานของประเทศชาตินั้น
 รัฐบาลจำเป็นต้อง บริหารตามนโยบายส่วนใหญ่ เพื่อประโยชน์ ส่วนรวม
 ของประเทศชาติ และในการบริหารนั้นเราได้ รัยค่าใช้จ่ายซึ่งเนื่องม-
 ประมาดของแผ่นดินนั้น เนื่องมาแต่การเสียสละในทางกายอากรของ
 ราษฎร เพียงเท่าที่เราได้ ทำอยู่ในขณะนึ่งงบประมาณที่เราได้ รัยมานั้น

ก๊วยลวยแยบ ไม่พอที่จะใช้จ่ายอยู่แล้ว ถ้าเราจะแบ่งสรรกันในห้องดิน
 เนื่องจากเหตุฉุกเฉินในกรณีบางประการเช่นนั้น ในการส่งเสริมสามัคคี
 สรรพทาง ประการ ราษฎรก็ควร จะช่วยกัน และในกรณีเช่นนั้นนาย
 อำเภอก็คงเป็นผู้ เรียงร้อยและจัดการ ถ้าเราจะมอบทุกสิ่งทุกอย่างให้แก่
 เจ้าหนาทหรือมอบให้ แก่รัฐบาลทำทั้งหมด ข้าพเจ้าขอยกตัวอย่างว่า
 นอกจากจะต้องมีงบประมาณในห้องดินเช่นแล้วเราจะต้องมีการเก็บภาษี
 อากาศเพื่อบำรุงท้องดินเช่น เช่นภาษีที่จะผูกพันและกระทบกระเทือนแก่
 ราษฎร อย่างลุ่มว่าในขณะประเทศกำลังต้องการการใช้ จ่ายอยู่ทุก
 ทิศทางเช่นนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าการ อย่างนี้เช่นวิธีการที่ส่งเสริมสาม
 ัคคีควรรวมกันอยู่แล้ว รัฐบาลเห็นว่าไม่มีเหตุผลที่จะยับยั้งกิจการใน
 เรืองนี้ใด

ในเรื่องส่วนควบบุคคลนั้น รัฐบาลพร้อมเสมอที่จะวิจัยพิจารณา
 เฉพาะอย่างยิ่งกระทรวงมหาดไทยก็พยายามที่จะสอดส่อง และได้วาง
 วิधिปฏิบัติไปให้ ข้าพเจ้าไม่เห็นปรากฏว่ามีเหตุเช่นนี้เกิดขึ้นเลย และเห็น
 ว่าวิधिปฏิบัติการเช่นนั้นยังใช้ ได้ ก็อยู่

๑๗.๐๓ น.

นายฟอง สิทธิธรรม (อัครราชธานี); ข้าพเจ้าเห็นมีความ
 จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องสนับสนุนร่างพระราชบัญญัตินี้ ไม่ใช่ในฐานะที่

ข้าพเจ้ารับรอง แต่ในฐานะที่ข้าพเจ้ามีความเห็นเช่นนั้น ข้าพเจ้าขอ
กราบเรียนต่อที่ประชุมความซื่อสัตย์ของท่านรัฐมนตรีเป็นลำดับไป

ท่านได้กล่าวว่า การขอพระราชทานเพื่อจะทำสิ่งต่าง ๆ ตามพระ
ราชบัญญัติที่เสนอมานี้ คือมาตรา ๑๑๕ ถึง มาตรา ๑๑๘ นั้น เป็น
การทำเพื่อประโยชน์ของราษฎรในท้องถิ่นนั่นเอง เพราะเหตุนี้จึงไม่
ควรเลิก ควรจะมีการเกณฑ์แรงงานกันอยู่ หรือมีการขอแรงกันอยู่
ความจริงหาใช่เหตุผลไม่ ขอท่านสมาชิกได้โปรดพิจารณา หลัก
การของพระราชบัญญัติที่สมาชิกได้เสนอมานี้ บอกว่าเพื่อแก้ไข
พระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องถิ่นที่เหมาะสมแก่กาลสมัย หลัก
การที่ว่า แก้ไขให้เหมาะสมแก่กาลสมัยนั้น ถ้าพิจารณาให้ดีก็จะเห็น
ได้ว่า แก้ไขเพื่อกิจการที่ทำเพื่อประโยชน์ของราษฎร สิ่งอะไรก็ตาม
ก็จะไรก็ตาม ถ้าหากว่าทำเพื่อประโยชน์ของราษฎร ถ้ามีการเกณฑ์
แรงกันแล้วให้เลิก ข้อสำคัญอยู่ที่การใช้นั้น ไม่ใช่สำคัญที่ว่าเป็น
ประโยชน์หรือไม่ เพราะถ้าอย่างนั้นแล้วก็ไม่อะไรที่ไม่เป็นประโยชน์
แก่ราษฎร เช่นตามบ้านหรือตามอำเภอที่มีการขอแรงราษฎร เช่น
การใช้นโยบายเป็นอาทิ แต่ในจังหวัดพระนครและธนบุรีเช่นนี้ย่อมไม่
มีการขอแรง คือขอก็ไม่ได้อีก เพราะราษฎรหัวแข็ง ราษฎรหัว
ดำถ้าหากว่าเราจะไปคุมขังก็จะได้ เช่นจำนวนหมื่น ๆ พัน ๆ ไม่มีที่คุม
ขังจะใส่ เจ้าพนักงานก็จับไม่ไหว เพราะฉะนั้นเจ้าพนักงานเห็นว่า

ขอแรงไม่ไหวก็เลยขอไม่ได้ จึงไม่ควรจะเรียกใช้แรงงานจากราชฎ
ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่มีเหตุผล

ข้อที่ว่าไม่ขัดกับหลักประชาธิปไตยนั้น ข้าพเจ้าก็เห็นด้วยเหมือน
กันว่า ประชาธิปไตยนั้นคือความเสมอภาคภายในกรอบของกฎหมาย
กฎหมายในที่นี้คือ พระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องถิ่น มาตราที่
สมาชิกของแก่ ไชยนั้น ที่เห็นว่าไม่ขัดกับหลักประชาธิปไตยนั้นข้าพเจ้า
ไม่เห็นด้วย เพราะเหตุว่าในทางปฏิบัติในบางท้องที่ปฏิบัติไม่ได้ และใน
ท้องที่ที่ปฏิบัติได้นั้นเองบางคนทำกับเขาไม่ได้ ข้าพเจ้าก็กล่าวได้ว่า
ในมณฑลภาคกลางและภาคใต้เหล่านี้ พระราชบัญญัตินั้นเป็นหมิ่น คือ
ใช้ไม่ได้เลย แม้ในภาคอื่น เช่นภาคอีสานเป็นต้น บางคนที่ใช้เขา
ไม่ได้ คิวหนังสื่อว่าเสมอภาคกัน แต่ในทางปฏิบัติไม่สามารถจะ
ปฏิบัติทำให้เสมอภาคกันได้เช่นนี้ เราจะเรียกว่าไม่ขัดกับหลักประชาธิปไตย
โดยอย่างไรได้

ในทางปฏิบัติที่เกี่ยวกับตัวบุคคล คือถ้าผู้ใดกระทำผิด ผู้ใด
ใช้พระราชบัญญัตินั้นไม่ชอบธรรม ทางกรมพยายามเสมอที่จะฟังคำ
ร้องเรียนของราษฎร และพิจารณาลงโทษตามทักกล่าวแล้วนั้น ท่าน
ผู้เสนอกฎก็กล่าวแล้วว่า การได้แย้งคำสั่งของเจ้าพนักงานนั้น เป็น
การที่ไม่สามารถจะทำได้ ฐานะของราษฎรที่จะโต้แย้งคำสั่งของ
เจ้าพนักงานเช่นนั้นนับแต่ทางที่จะเป็นภัย ที่ท่านรัฐมนตรีบอกว่าร้องมา

เด็กขวัญฟัง เร่กั้ว ลักนำช่นใจเหลือเกินที่ได้ ฟังคำบริวของช่นนั้น
 ข้าพเจ้าชอกราบเรียนท่วยว่า ประเทศสยามรายังขาดคน คือหมาย
 ความว่า คนคั้นนยั้งไม่มีพอ สำหรับท่านผู้ใหญ่ ท่านเป็นรัฐมนตรี
 ท่านเป็นอธิบดีนั้น เราเคารพกราบไหววท่านเหลือเกิน เพราะท่านมีคุณ
 วุฒิ ถ้าหากว่าเรามากกราบเรียนท่านก็รัยฟัง แต่ว่าการที่จะมาร้อง
 เรียนนั้นจะพ้นมาจากเขตต์ของอำเภอนั้นเป็นการยากเหลือเช้อยู่ เพียง
 แต่จะให้เขียนจดหมายว่านายอำเภอ ก. ชมเหงราษฎรอย่างนั้นอย่างนี้
 ก็หาคนเขียนหนังสือได้ยากเต็มที หมายความว่า ไม่มีใครกล้ากระทำ
 ช่นนั้น ใครจะกล้ามาเป็นพระยานของผู้ร้องก็กลัวกลัว พลาดทำกิดินลูกล
 ตะกั่วหรืออะไรช่นนั้น เพราะฉะนั้นในทางปฏิบัติช่นนั้นข้าพเจ้ากล้ากล่าว
 ได้ว่าเขียนไปไม่ได้ อีกช่นเดียวกัน

ท่านว่าอำนาจที่เห็นเป็นอำนาจเรียกร้อง ไม่ใช่อำนาจคดี
 เพราะฉะนั้นจึงไม่ควรเลิกพระราชบัญญัตินี้ คือหมายความว่า อำนาจ
 ที่เห็นเป็นอำนาจชอว์ช่งกัน ไม่ใช่คดีช่งคัย นั้นข้าพเจ้าเห็นว่าเขียน
 แต่เพียงแปลงคำพูดเสียเท่านั้นเอง เพราะเหตุว่าในพระราชบัญญัติ
 บอกว่า ให้อำนาจเรียกมาใช้ช่นอย่างนั้นอย่างนี้ แต่ทางปฏิบัติเป็นการ
 ช่งคัย และท่านบอกว่าใช่ชอการชอว์ช่ง แต่ทางปฏิบัติช่นนั้นเป็นการช่งคัย
 ที่เคียว ถ้าไม่เชื่อฟังก็ถือว่าช่นคำสั่งเจ้าพนักงานอันชอขบคัยกฎ
 หมายต้องผิด ช่นนั้นชอท่านสมาชิคทั้งหลายได้ ไปรคฟังเอาไว้ท่วย

ว่า การแปลงคำพูดเสียนี้เป็นการทำลายเหตุผลของผู้เสนอและทำให้ผู้ฟังเข้าใจผิดไปได้ยิ่งนัก ข้าพเจ้าขอประทานอุปมาว่า ถ้าหากเราจะกล่าวว่า ทำไมกรุงเทพจึงอยู่ใต้อยุธยา ก็เพราะว่า อยุธยาอยู่เหนือกรุงเทพ นี่เป็นการแปลงคำพูดเท่านั้นเอง ไม่ได้มีเหตุผลอะไรเลย เพราะเป็นการแปลงคำพูดที่น้อยเท่านั้น คนใดก็ทำ อำนาจเรียกร้องหรืออำนาจกดดันนั้น ความจริงเขาไม่ได้ปฏิบัติเช่นนั้น ถ้าหากว่ารัชชการแห่งวังพระราชบัญญัติขึ้นไป ข้าพเจ้าเห็นว่าการทำงานในทางโบราณจะไม่เสียไปเลย ถ้าหากว่ารัฐบาลปรับปรุงสมรรถภาพของเจ้าพนักงานเสีย เราไม่มีกฎหมายบังคับจริง และในทางปฏิบัติเราใช้ได้.....

ประธานสภาฯ : ท่านไปใหญ่แล้วละท่าน

นายฟอง สิทธิธรรม (อุบลราชธานี) : มิได้ ข้าพเจ้าจะแสดงให้เห็นเหตุผลว่า ถ้าเราจะเลิกพระราชบัญญัตินี้ ก็สามารถจะขอร่างราษฎรได้ ไม่ใช่ด้วยอาศัยพระราชบัญญัตินี้ แต่ด้วยอำนาจการมีคุณลักษณะพิเศษอะไรให้เขาขอ ให้เขารัก มีเจ้าพนักงานเป็นอันมากตามท้องที่พิเศษอะไรราษฎรก็ขอ ราษฎรก็รัก ข้าพเจ้าเห็นว่างานเช่นนั้นเป็นงานที่ราษฎรจะทำให้ด้วยความบริสุทธิ์ใจ ผลที่ได้ก็ดีกว่าการกดขี่เข้มแข็งเป็นอันมาก เพราะเหตุนี้จึงเห็นว่าควรรัชชการแห่งวังพระราชบัญญัติไว้พิจารณา

๑๗.๑๑ น.

นายเปี่ยม บุนยะโชติ (นครคีรีธรรมราช) : พระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ตามทศเสnomาน ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่สมควรจะยกเลิกการ เพราะเหตุใดข้าพเจ้าจึงคัดค้านเพื่อนสมาชิกของข้าพเจ้า ก็เนื่องด้วยรัฐบาลได้รับรองว่า ผู้ที่เข้ญราษฎรนั้น ถ้าเป็นจริงราษฎรก็มีสิทธิที่จะร้องทุกข์ต่อผู้แทนของตนได้ การงานอย่างใดที่เราจะทำขึ้น ประกอบขึ้นเจ้าหน้าที่ควรจะมอานาอยู่ ถ้าผู้ใดกระทำการใด ๆ ไม่มีอำนาจแล้ว จะสำเร็จผลไม่ได้ และอีกประการหนึ่ง เท่าที่ราษฎรกระทำกันอยู่ตามจังหวัดต่าง ๆ หมายความว่าถึงภาคของข้าพเจ้า ก็ภาคใด คณะกรรมการได้จัดทำถนนขึ้นหลายแห่ง ราษฎรเหล่านั้นบางคนก็ยินดีจะไป บางคนก็ไม่ยินดีจะไป คณะกรรมการอำเภอได้พยายามพูดทำให้ราษฎรไป แต่ภายหลังเขาคลับมีความพอใจในการที่การคมนาคมเจริญขึ้น ความจริงรัฐบาลของเราไม่ต้องการจะเอารักเอาเปรียบราษฎรเลยแม้แต่น้อย แต่ที่เราขาดเงิน ถ้ารัฐบาลมีเงินมากแล้ว ข้าพเจ้าเชื่อแน่ว่าพระราชบัญญัติลักษณะขมรัฐบาลคงจะรีบ แต่เพราะขาดทุนทรัพย์จึงไม่ยอมยกเลิกการ การที่ทำไปทุกสิ่งทุกอย่างก็เพื่อประโยชน์ของราษฎร และเพื่อประโยชน์ของรัฐบาลอีกด้วย เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นควรจะให้ สืบทอดอย่างเดิม ไม่ควรระงับการแห่งร่างพระราชบัญญัติ

๑๗.๑๓ น.

นายเขมชาติ บุนยรัตพันธ์ (ร้อยเอ็ด) : การที่สภาฯ

รัชกาลที่ ๖ แห่งราชวงศ์จักรี บัญญัติไว้ พิจารณา เป็นการ คมมาก ที่สุด
 เรืองนี้ สิ่งทีละทีละใจข้าพเจ้าที่สุดคือ มีข้อความบางประการผูกพันกับ
 รัฐธรรมนูญ และข้าพเจ้า รู้สึกว่าพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้อง
 ถานน่าจะเลิกไปเสียทีเดียวในสมัยนี้ เพราะเหตุว่าเรามีรัฐธรรมนูญและ
 มีมณฑลเทศาภิบาลแล้ว แต่พระราชบัญญัติฉบับนี้
 บัญญัติไว้ โดยไม่เสมอภาค ไม่สมกับรัฐธรรมนูญ รัฐธรรมนูญ
 บัญญัติให้บุคคลมีสิทธิเสมอภาคกันในกฎหมาย ใครจะหาว่าข้าพเจ้า
 เป็นคนคลั่งรัฐธรรมนูญนั้น ข้าพเจ้าช่วยไม่ได้ เพราะรัฐธรรมนูญ
 บัญญัติไว้เช่นนั้น ข้าพเจ้ามีเหตุผลอยู่หลายประการ ทั้งที่ได้เห็นด้วย
 คาและได้ ไปประสพมาแล้ว และเมื่อได้ พิจารณากฎหมายนี้แล้วเห็น
 ว่าควรระเลิกไปเสียอย่างยิ่ง ในการที่ระขอแรงราษฎรเปล่า ๆ โดยไม่
 มีของตอบแทนอะไรเลยนั้น ท่านรัฐมนตรีขอว่าควรระราษฎรเพื่อ
 ทำประโยชน์ให้แก่เขาเองนั้นเป็นการดีแล้ว ทำให้เกิดความสามัคคีใน
 ระหว่างเขาเอง ข้าพเจ้าไม่เพียงเลยถ้าหากว่าระขอแรงราษฎรทั่วประ
 เทศสยาม และขอแรงให้ทำงานแก่รัฐทั่ว ๆ กัน แต่หากว่าตามพระ
 ราชบัญญัติให้ขอแรงราษฎรนอกท้องที่ คือต่าง จังหวัดตามชนบท
 ทั่ว ๆ เท่านั้น แต่ไม่ใช้บังคับในจังหวัดพระนคร การขอแรงอย่างนี้
 เป็นการผิดมาก เพราะไม่เสมอภาคกัน การขอแรงของคน ๆ หนึ่ง
 ในเมื่อไม่มีความจำเป็นแก่รัฐที่สุดแล้ว ข้าพเจ้าเห็นว่าควรระให้ของ
 ตอบแทนเขา ยกตัวอย่าง ราษฎรในจังหวัดพระนคร ถ้าเราไปเรียก

เขามาทำอะไรสักหน่อย และขอว่าเพื่อความดีของรัฐ เพื่อประโยชน์
 ของประเทศ หรือเพื่ออะไรก็ตามเถิด น้อยที่สุดที่เขาจะทำให้เปล่า
 ถ้าไม่มีการบังคับ หรือไม่มีการขอร้องโดยการบังคับทางอ้อม เขาจะ
 คั่งขอค่าตอบแทนบ้าง นี่ข้าพเจ้าพูดว่าเมื่อไม่มีความจำเป็นโดยแท้
 เช่นเดียวกัน ถ้าเราคิดถึงจิตใจของราษฎรต่างจังหวัดกับราษฎรใน
 พระนคร ที่จะมาทำงานเปล่า ๆ โดยไม่มีค่าตอบแทน เพื่อประโยชน์
 แห่งความสามัคคี มาช่วยกันชุกคลอง ช่วยกันทำถนน ช่วยกันแยก
 เส้าโทรเลขมา ๕ เส้น เขาขำวามากินเอง เขาก็ไม่เต็มใจทำหรอก แต่
 กลัวจะถูกเจ้าหน้าที่หาว่าซัดคำสั่ง จึงจำต้องทำ นี่ข้าพเจ้าขอว่าใน
 ขณะที่ไม่มีความจำเป็นแก่รัฐโดยแท้ และในขณะที่ไม่มีความเสมอ
 ภาคทั่ว ๆ ไปนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่เป็นการสมควร และข้าพเจ้ารู้สึก
 ว่า แทนที่จะก่อให้เกิดความสามัคคี กลับจะเป็นการแบ่งแยกราษฎร
 ออกไป แบ่งแยกภูมิภาคประเทศออกไป ไม่ให้มีการรวมกัน นั่นเป็น
 ประการที่ ๑

อันสิ่งที่ข้าพเจ้านำมาสนับสนุนเหตุผลนี้ คือว่า ข้าพเจ้าได้เคย
 ออกไปด้วยราชการของราชการนิตตะ คือ ข้าพเจ้าขอเล่าเมื่อครั้งที่
 ข้าพเจ้าเคยทำงานอยู่ที่สำนักงานโฆษณาการ และบางที่ท่านจะสนับ
 สนุนข้าพเจ้าก็ได้ คือในสมัยก่อนนี้รัฐบาลได้จ่ายเงินให้ผู้แทนราษฎร
 ออกไปโฆษณาสนับสนุนรัฐธรรมนูญ ให้ราษฎรเข้าใจในการปกครอง
 ระบอบประชาธิปไตย มีผู้แทนราษฎรหลายจังหวัดไปบอกแก่ราษฎรว่า

ลักษณะปกครองท้องถิ่นไปพลางก่อน แต่ข้าพเจ้าเห็นว่าควรระงับเลิก
การขอพระราชฎีกาขึ้นเวลานี้ เว้นแต่มีความจำเป็นจริง ๆ ราษฎรไม่
รังเกียจเลย และถ้าระงับแล้วก็ควรระงับให้ทุก ๆ จังหวัดทั่ว
ประเทศทั่วหน้ากัน เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าควรระงับหลักการแห่ง
ร่างพระราชบัญญัตินี้ไว้ พิจารณา

พ.ต. หลวงเซ่งศักดิ์สงคราม รัฐมนตรี : เมื่อได้ฟังคำ
อธิบายของท่านสมาชิกแล้ว ทำให้ข้าพเจ้าเห็นข้อเท็จจริงอันหนึ่ง
ก็คือว่า เราได้มีรัฐธรรมนูญพากันทำลายศีลธรรมอันดีของประชา
ชนลงเขินอันมาก เราไม่เข้าใจรัฐธรรมนูญว่าอย่างไร และเราไม่เข้าใจ
ว่าประชาธิปไตยคืออะไร ข้าพเจ้าคิดว่า ถ้าพวกท่านไปแล้วจะทำให้
สภาฯ เราไม่ดี เพราะฉะนั้นเราพวกท่านในเหตุผลดีกว่า

ตามรัฐธรรมนูญมาตรา ๑๕ ได้บัญญัติไว้ ชัดแจ้งว่า บุคคลมี
หน้าที่เคารพต่อกฎหมาย มีหน้าที่ของกันประเทศ ช่วยเหลือราชการ
เสียภาษีอากรและอื่น ๆ ภายในเงื่อนใจและกฎหมายบัญญัติ ข้าพเจ้า
ได้ชี้แจงแล้วว่า การเรียกร้องนั้นไม่ใช่เรียกมาทำเพื่อประโยชน์แก่นาย
ข้าเถอหรือคนหนึ่งคนใดเลย และการเรียกร้องนั้นสมาชิกยังสงสัย
ว่าให้เรียกร้องกันทั่วพระราชอาณาจักร ข้าพเจ้าได้ชี้แจงแล้วว่า เรา
ทำในกรณีที่มีเหตุผลและมี ความจำเป็นในการ ปกครอง ราษฎรนั้น
เอง. และหน้าที่ในการปกครองราษฎร ในฐานะบิดาปกครองบุตรยังมี
อยู่ในพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องถิ่น และในกรณีเช่นนั้น นาย

รัฐธรรมนูญแล้วก็มากลายเป็นทำลายศีลธรรมอันดีของประชาชนเสีย
 ข้าพเจ้ารู้สึกว่ อยากระกล่าวในที่นี้ว่า ถ้าหากว่า เป็นการจำเป็นแล้ว
 ถ้าศีลธรรมอันดีที่เห็น การชกัตยรัฐธรรมนูญ เราจำเป็นจะต้อง
 ทำลาย แต่ก่อนคงมีศีลธรรมอันดีเห็นอันมากทีเดียว เช่นเรามียศมี
 อย่างอะไรกันมากทีเดียว เคยวนเราได้มีรัฐธรรมนูญบอกว่า ทุกคน
 เสมอกันในกฎหมายแล้ว เพราะฉะนั้นในเรื่องนี้ถ้าหากว่าราษฎรมีความ
 เกิดอึดอย่างนั้นจริงๆแล้ว เราจำเป็นอย่างยงที่จะต้องถือรัฐธรรมนูญ
 ถือความเสมอภาค ยกเลิกกฎหมายที่ชกัตยรัฐธรรมนูญอย่างนั้นเสีย
 ในเรื่องการเกณฑ์แรงราษฎรตามทศสมาชิกได้กล่าวมาแล้ว เป็น
 การไม่เสมอภาค คือไปเกณฑ์แต่ข้างพวก หรือบางคนอย่างที่เขา เรียก
 ว่า อ่อนคโหนักเขาคันนี้ แข็งก็ไมเอา นิสัยเห็นเหตุที่ไม่มีความเสมอภาค
 ข้าพเจ้าเห็นว่าบรรดาทั้งนี้แทนราษฎรทุกคนที่อยู่ในที่นี้ไม่ถูกเกณฑ์แรง
 เป็นเนกทีเดียว แต่ผู้ที่ถูกเกณฑ์แรงนั้นเช่นผู้ ทายากจน เป็นคนหาเช้า
 กินค่ำ มีปากเปล่าๆไม่สามารถจะมาโต้เถียงกันในสภา อย่างผู้แทน
 ราษฎรได้ นั้นแหละเป็นผู้ที่ถูกเกณฑ์แรง เพราะฉะนั้นเราควอย่างยง
 ที่จะเอาใจใส่ในบุคคลพวกนี้ เมื่อกำนวรัฐมนตรีได้อภิปรายว่าเราจะ
 ทำอะไร งบประมาณก็ขอขมย เป็นกำนองว่าจะต้องเกณฑ์แรงราษฎร
 แต่อะไรก็ขมยขมยที่รัฐเสต้งการเมื่อสนจมา สภาฯ เห็นสมควร
 ให้ ข้อ หรือจะต้องมีการเอาไปทำอะไร สวังอะไร สภาฯ นี้ก็ให้ เพราะ
 ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเห็นว่า การที่เราจะมกกฎหมายนี้โดยที่อ้างเพียงข้อเดียว

ว่า กลัวว่าจะเป็นการทำลายศีลธรรมอันดี หรืออะไรอย่างทว่านั้น มันไม่ใช่เสียแล้ว

ในปัญหาเรื่องทว่า กวดฉุกเดินนั้น ไม่ใช่เช่นเรื่องที่เคยโต้เถียงกันในวันก่อน กวดฉุกเดินเรามีกฎหมายอาญาไว้พร้อมเพียงทีเดียว ถ้าเราเลิกกฎหมายนั้นเสีย กฎหมายอาญาก็มีเพียงพอ ถ้าหากว่าไฟไหม้หรือน้ำท่วมลงไม่ไปจ้ะ กฎหมายอาญาก็มีลงโทษอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นการมีกฎหมายนั้นก็ไม่มีผลอะไรขึ้นเลยในกวดฉุกเดินแรง แต่ผลเสียมัน คือทำให้คนเราเลื่อมใสในรัฐธรรมนุญน้อยไป คือเลื่อมใสในความเสมอภาคนั้นน้อยไป ทว่าทั้งทางจังหวัดข้าพเจ้าก็ไม่มี แต่จังหวัดอื่น ๆ มีมากทีเดียว ข้าพเจ้าได้ยืนยันว่า ถ้าต้องการถนนที่ใหม่ก็เกณฑ์แรงราษฎรไปก็ทีเดียว เรื่องอย่างนี้มีร้องมาจังหวัดระยองมาหลายมากทีเดียว แต่ราษฎรจะไม่ไปก็ไม่ไป จำเป็นต้องไป เพราะกลัวผิดกฎหมาย กลัวเจ้าหน้าที่งานจะหาว่าขัดคำสั่ง และถูกฟ้องร้องยังโรงศาล แต่เมื่อไปถึงศาล ๆ กวดฉุกก็เลิก แต่ว่ากฎหมายมีอยู่ก็ตกลงโทษ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเห็นว่าสมควรอย่างยิ่งทีเดียวที่จะแก้ไขปรับปรุงกฎหมายนั้นให้สมกับสมัย ขออย่าคิดว่าการแก้ไขกฎหมายที่ล้าสมัยนั้นเป็นการทำลายศีลธรรมอันดี ไม่ใช่อย่างนั้นเลยทีเดียว ถ้าหากว่าศีลธรรมอันดีนั้นเป็นการขัดกับรัฐธรรมนุญ เราไม่ควรจะทำลายทิ้งเหตุผลที่ข้าพเจ้ากล่าวมานี้

๑๗.๒๖ น.

พ.อ. พระอุดมโยธารัตน์ (สมาชิกประเภทที่ ๒): ข้าพเจ้า
 ขอกล่าวในต้นตะเพาะในหลักกาวโดยครั้งที่เดียว ก็ว่าในร่างพระราช
 บัญญัติหลักกาวที่มอบ ก็หมายความว่า จะปรับปรุงพระราชบัญญัติ
 ลักษณะปกครองท้องที่ พ.ศ. ๒๔๕๗ ขางมาตราให้รัดกุมและเหมาะสม
 กับกาลสมัย คือ หากว่าถ้าจะเอาแต่ตะเพาะคำพูดในหลักกาวแล้ว
 ร่างพระราชบัญญัติทั้ง ๓ มาตราที่ขอแก้มานั้น มาตรา ๑๑๕ ที่ขอแก้ก็
 แปลว่า การปักตำแหน่งปักครองอะไรต่าง ๆ ก็ขอให้นายอำเภอไปสอด
 ส่องดูแลแนะนำหรือชักชวนให้ราษฎรปักเหล่านี้เป็นต้น หรือถ้าคลอง
 ลำน้ำ คนเขินก็ขอให้นายอำเภอตรวจตราอย่าให้การนั้นเสียไป หรือทาง
 น้ำที่เป็นทางเดินของสาธารณะทั่วไป ก็ให้นายอำเภอตรวจตราและ
 รักษาให้คงค้ำอยู่ คืออุปการะทั้ง ๓ มาตราที่ขอแก้ นั้นเป็นลักษณะว่า
 ให้นายอำเภอไปตรวจตราเลย ๆ ไม่มีเครื่องมือ ไม่มีอำนาจ ไม่มีหน
 ทางใดๆ ถ้าจะคิดไปอีกแง่หนึ่งก็เท่ากับว่า เดินไปเดินมาตรวจพลมาก
 กว่า ในทางปฏิบัติไม่ได้อะไร ไม่ได้จริง ๆ

ที่นี้ข้าพเจ้าขออนุญาตกล่าวมาในทางปฏิบัติซึ่งปรากฏอยู่ตะเพาะหน้า
 เพราะข้าพเจ้าทราบเรื่องนี้อยู่บ้าง ในทางปฏิบัติที่ปรากฏอยู่ คือว่า การ
 เถลถาย ตามที่รัฐบาลได้ว่าเมื่อก่อนแล้ว ก็ได้ชี้แจงตั้ง ๒ ครั้ง หมายความว่า
 ความว่า เพื่อประโยชน์แก่เขาเหล่านั้นเองเป็นส่วนใหญ่ หรือเพื่อประ-

โยชน์ เป็นส่วนรวม เรื่องเป็นเช่นนั้น มิได้เกิดเข้าไปเพื่อประโยชน์ของบุคคลโดยบุคคลหนึ่งโดยเฉพาะอย่างใดหากมิได้เลย ถ้าถึงนั้นแล้วการเกณฑ์ โดยรูปลักษณะเพื่อประโยชน์ส่วนรวมก็น่าเลื่อมใสในลักษณะที่เราไม่มีเงินจะช่วยเหลือประเทศชาติ ก็ช่วยกันด้วยแรงตนเอง และการเกณฑ์นั้นก็เพื่อประโยชน์แก่ราษฎรในท้องถิ่นนั่นเอง ก็น่าเลื่อมใสยิ่งขึ้นว่าโดยรูปการแล้วประการที่ ๓ เหตุที่ปรากฏอยู่เฉพาะหน้า คือ การทำนาของราษฎรเท่าที่ข้าพเจ้าได้ทราบมาใน ๓ ปีนี้ นายอำเภอใช้มาตราทั้ง ๓ นั้นเกณฑ์แรงราษฎร ถ้าหากว่าเหตุที่เกิดขึ้นไม่เกินวิสัยของราษฎรจะทำไฉนแล้ว เขาก็เกณฑ์แรงมาเพื่อทำนาคันนั้น ถ้าไม่มียกเว้นทำนาระบายน้ำเข้านา หรือถ้าทำนาคันนั้นก็เกณฑ์แรงราษฎรบุคคลองเสีย น้ำก็เอ่อขึ้นมาไม่ได้ เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าเลิก ๓ มาตราเสียแล้ว ผลที่ราษฎรจะได้ก็จะไม่ได้ กลับจะเป็นผลร้ายใหญ่

ทั้งในแง่ที่ท่านสมาชิกกล่าวถึงว่า การเกณฑ์ ในที่นั้น คนที่หัวอ่อนก็ให้มาง่ายหน่อย ถ้าคนหัวแข็งก็เกณฑ์ไม่ได้ เรื่องนี้ไม่ใช่เป็นปัญหากฎหมาย แต่เป็นปัญหาข้อเท็จจริง เป็นเรื่องการบริหารจัดการเฉพาะบุคคล ถ้าหากว่าใครเหลวไหลแล้ว รัฐบาลก็พร้อมอยู่เสมอที่จะฟ้องร้องได้เสียแล้ว หรือข้อประการหนึ่งพวกที่เกณฑ์เหล่านั้นอาจจะไม่เข้าใจในความมุ่งหมายของประการ เรียกว่าไม่พอใจ คือหมายความว่าผู้เกณฑ์นั้นอาจจะใช้คำพจนาน้อยไปหรือสั้นไป ทำให้ผู้ที่ถูกเกณฑ์นั้นไม่พอใจ เรื่องนี้ถกกันแต่ละ คือเช่นเรื่องบุคคล คุยกันนั้นพวก

ไม่ซัดเงินพอ หรือไม่บรรยายให้เห็นจริงเห็นจัง ถ้าได้บรรยายให้เห็น
จริงเห็นจริงแล้ว เห็นว่าชาวเราคงจะไม่ปฏิเสธ หรือถ้าจะมีปฏิเสธก็
น้อยคน เพราะคงจะมีพวกหัวเหี้ยๆ อยู่บ้าง เพราะฉะนั้นการไม่พอใจ
ก็เกิดจากปัญหาเรื่องบุคคล ไม่ใช่ปัญหาเรื่องกฎหมาย ข้าพเจ้าได้มา
ไต่สวนเรื่องๆ เพราะข้าพเจ้าไต่สวนตัวเป็นกลางๆ อยู่ ไต่ไต่สวนของทั้ง
ข้างหน้าและข้างหลังแล้ว ถ้าหากว่าเรายกเลิกกฎหมาย ๓ มาตรา
เสียแล้ว ผลไม่ใช่ว่าจะไต่ คชชน แต่จะทำให้หนักขึ้น ถ้านักกฎหมาย
แล้วจะเป็นการทำลายมากกว่าที่จะทำให้ คชชน

ด้วยเหตุผลดังกล่าวนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ควรจะรื้อหลักการ
ประธานสภาฯ ขอพิทักษ์ครว

พักประชุมเวลา ๑๗.๓๓ นาฬิกา

เริ่มประชุมใหม่เวลา ๑๘.๐๐ นาฬิกา

ประธานสภาฯ ผู้ใดมีความเห็นสนับสนุน

นายทวี สุประภาตะนันท์ (สระบุรี) : เท่าที่ฟังการถก
เถียงปัญหาพระราชบัญญัติระเบียบขึ้นแล้ว รู้สึกว่าข้อที่น่าสังเกตได้
คือว่าข้อถกเถียงกันนั้นต่างมุ่งหาจุดประสงค์เหมือนกัน ก็ควรจะเรียก
เรื่องเอาแรงงานของราษฎร การที่จะเรียกเรื่องเหล่านี้ต่างฝ่ายต่างมีแนว
ทางคนละทาง แต่ว่าตามพระราชบัญญัติเดิมนั้นเรียกเรื่องเอาโดยอ้า-
นား แต่ส่วนพระราชบัญญัติใหม่ที่เสนอมานี้มีความปรารถนาเรียกเรื่อง

เขาด้วยความซื่อจริง รู้สึกว่าความมุ่งหมายอันเดียวกัน ทั้งนี้แหละ
 ในฐานะที่ข้าพเจ้าเช่นผู้ที่เคารพรัฐบาลเหมือนกัน อยากรู้เห็นว่ารัฐบาล
 นั้นเป็นรัฐบาลของประชาชนโดยแท้ อยากรู้เห็นว่ารัฐบาลทำอะไร
 เอาแต่ใจของราษฎร ให้ราษฎรมีใจรัก ทั้งนี้แหละ เมื่อผมเสนอร่าง
 พระราชบัญญัติฉบับนี้มา ก็โดยที่ข้าพเจ้าเข้าใจว่าจะหวังผลเป็น
 อย่างยิ่ง จึงควรระวังไว้พิจารณา เพราะความมุ่งหมายที่ไปนั้นเป็นเอก
 เดียวกัน ในการที่รัฐบาลได้ซื่อจริง ความที่ข้าพเจ้าสังเกตเท่าที่ได้พบ
 มา รู้สึกว่าราษฎรได้ทำงานเช่นนี้ด้วยความสมัครใจและเต็มใจเป็น
 อย่างยิ่ง แต่หากว่าการสังเกตก็ตามที่ ถ้าหากว่าเรียกร้องถึงกับช่วย
 อำนาจแล้ว สิ่งนั้นทำเหมือนกัน แต่จำยอมทำ ขอให้ฟังพระชนกให้
 มาก ๆ ว่า สิ่งใดทำ ด้วยใจสมัคร นั้นยอม ทำให้ได้ผลงาน เป็นกำไร
 แล้วผลกระทบบรรเทือนกลับคือความนิยมในรัฐบาลบริหารของฝ่ายนี้ เพราะ
 ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงใคร่จะขอให้รัฐบาลรับร่างพระราชบัญญัตินี้ไปพิจารณา
 ตามที่ผมนำเสนอมา

๑๘.๐๓.๒๕.

นายกิมก้วย วิบุลากร (สงขลา) : ตามที่ผมนำเสนอว่า การ
 เกณฑ์ ไม่ค่อยเสมอหน้ากัน เอาแต่คนโง่ ๆ หรือไม่รู้จักอะไรมาทำการ
 ทำงาน ส่วนผู้ที่หมั่นมาแต่ไม่ได้ เรียกร้องมาทำการทำงาน อัน
 ข้าพเจ้าได้เคยเห็นการเกณฑ์ของคณะกรรมการอำเภอ เห็นว่าการกระ-

ทำของคณะกรรมการอำเภออื่นเสมอหน้ากัน ผู้ที่ยากจนก็ได้ขอแรงงาน
ทำการงานนั้น ๆ ส่วนผู้ที่มิได้เงินและยุ่งแก่การประกอบการค้า
ขายซึ่งเขียนงานประจำวัน และไม่ใช้เขียนงานฤดูกาล ก็มีที่ระอิดขอ
เสียมชกเซยเป็นค่าแรง

คนที่ส่งไป วิทยการคอยแทน คือท่านสมาชิกแดงว่าราษฎร
ของมาทำการทำงานโดยไม่ได้ วิทยผลคอยแทนอย่างใด สิ่งที่จะทำไป
แล้วนั้น นั่นแหละคือผล ถนนใครเขียนใส่ไว้เกิน ก็พวกราษฎรที่เรา
เกณฑ์ หรือคนที่อยู่ในละแวกหรือหมู่บ้าน เช่นผู้ทำถนนนั้นขึ้น เมื่อ
ทำถนนนั้นแล้ว ผู้ที่เดินถนนเหล่านั้นโดยมากก็ขึ้นเหล่านั้นเอง และ
นอกจากทำนแล้ว เนื้อที่นาและบ้านช่องก็ย่อมขึ้นราคาตาม ๆ กัน
เพราะฉะนั้นถนนหนทางที่ได้ มีมากมายแทบทุกจังหวัดก็ด้วยความร่วมมือ
มือของราษฎรของเรา มิได้ใช้เงินของรัฐบาลที่ได้จ่ายไปทุก ๆ แห่ง
การทำโดยมากไม่ค่อยตรงกับฤดูกาลของการทำมาหาเลี้ยงชีพ เช่น
การทำนาหรือรถที่ทำสวน ทำไมจึงเป็นอย่างนี้ เพราะได้ลดครองหลาย
ชั้นนับตั้งแต่ผู้ใหญ่บ้านและกำนันเป็นผู้เสนอว่า เวลาอันสมควรจะทำ
ก็จกรวอย่างนั้น ๆ แล้วหรือยัง แล้วนายอำเภอออกขึ้นหนังสือ เมื่อถึงนาย
อำเภอแล้วก็ข้าหลวงประจำจังหวัดก็ได้คอยจ้างและสะกับริบฟั่งว่าประ
ชาราษฎรที่จะไปทำงานสิ่งนั้นจะได้รับความเดือดร้อนหรือไม่ นั้นข้าพเจ้า
เห็นว่ารัฐบาลได้คอยไต่ตรวจมามากแล้วทำไมให้ราษฎรได้รับความ
เดือดร้อน เพราะพวกเหล่านั้นย่อมเป็นผู้ที่ไต่รับหน้าที่ด้วยการรับทุกข

ถ้าหากว่าผู้ใดได้ รัับความยุติธรรมจากการเกณฑ์ กำนันผู้ใหญ่
บ้านกริ่งเรียนต่อนายอำเภอ และกิ่งที่สมาชิกผู้หนึ่งได้ตกลงแล้วว่าผู้
แทนราษฎรก็มีส่วนที่ระคายหูซึ่งเกิดขึ้นจากความยุติธรรมอยู่แล้ว
อีก โสภหนึ่ง

บ้านเมืองที่เจริญมาได้ ก็ด้วย การร่วม มีร่วมแรงกันระหว่างฝ่าย
รัฐกับราษฎร จึงได้เจริญขึ้นมาได้ ดังเพียงนี้ ในเวลานี้ข้าพเจ้าเห็นว่า
ยังไม่สมควรที่จะคัดมาควานนั้นออกไป ขอให้ มีไว้คงเดิม เพราะฉะนั้น
ข้าพเจ้าเห็นว่า การที่อภิปรายกันมาเป็นเวลานาน แล้วสำหรับ ญัตตินี้
ข้าพเจ้าขอเสนอให้ลงมติเสียด้วย

พ.อ. หลวงเกรียงศักดิ์พิชิต นายชเนห์ ยธมทานนท์ วัชรอง
นายเฉลา เตาลานนท์ (ตราด) : เนื่องในการอภิปรายร่าง
พระราชบัญญัติระเบียบขึ้นยังไม่ได้เป็นข้อถ้อยแถลงความกันใด เพราะฉะนั้น
ข้าพเจ้าขอเสนอให้เบ็ดอภิปรายต่อไป

นายอรุณ ทองยี่ไซทิ นายจำลอง ดาวเรือง วัชรอง
ประธานสภาฯ : ข้าพเจ้าขอให้ ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็น
ควรมีก็อภิปรายต่อไป ขอให้ ไปรคยกมอชน

สมาชิกยกมือ ๑๖ คน
ประธานสภาฯ : ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอให้ ไปรคยกมอชน
สมาชิกยกมือ ๖๘ คน

ประธานสภา ฯ : เป็นอันว่าข้าพเจ้าขอให้ คณะรัฐมนตรี ผู้
 ใฝ่เห็นควรรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติแก้ไข พิจารณาต่อไป ขอ
 ได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๒๘ คน

ประธานสภา ฯ : ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๗๔ คน

ประธานสภา ฯ : ร่างพระราชบัญญัติเป็นอันตกไป ในวาระ
 ต่อไป ขอให้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติแก้ไขกฎหมายลักษณะอาญา
 พุทธศักราช ๒๔๘๑ ของนายพันธุ มุลศาสตร

๑๘.๐๕ น.

นายพันธุ มุลศาสตร (สุนทร) : การที่ข้าพเจ้าได้เสนอ
 ร่างพระราชบัญญัติคณะรัฐมนตรี มีหลักการว่าเพื่อแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมาย
 ลักษณะอาญา ร.ศ. ๑๒๗ มาตรา ๓๓๔ ให้เหมาสมยิ่งขึ้น โดย
 เพิ่มเติมขมุกขมูร ๕ ซึ่งมีข้อความว่า “ผู้ใดกล่าวหรือไขข่าวอันมีข้อ
 ความชักชวนแนะนำให้ผู้อื่นกระทำความผิด เพื่อให้เห็นงเห็นชัดหรือชักชวน
 ชำระภาษีอากร โดยมิได้มีอำนาจที่จะกล่าวหรือไขข่าวนั้น ท่านว่า
 ผู้นั้นมีความผิด ของระวางโทษชั้น ๔ ” ส่วนเหตุผลก็คือว่า

ในปัจจุบันนี้ รัฐบาลได้มีการเปลี่ยนแปลงแก้ไขกฎหมายภาษี
 อากรและมีประกาศผ่อนผันขยายกำหนดเวลาเก็บเงินออญเนื่อง ๆ จึงเป็น

เหตุให้ผู้ทรงประโยชน์บางอย่าง หรือมีความรู้สึกเป็นปฏิปักษ์ต่อ
 รัฐบาล นกถือโอกาสโฆษณาแพร่ข่าวแก่ราษฎรทั้งหลายตามคำขอล
 ชนขทว่า เวลาที่รัฐบาลจะมีการเปลี่ยนแปลงแก้ไขกฎหมายภาษีอการ
 ใหม่ หรือขยายกำหนดเวลาเก็บเงิน เช่นภาษีเงินรัชชูปการว่า ทาง
 การไต่หยัดกำหนดเวลาเก็บเงินค่อไปจากกฎหมายกำหนดไว้เดิม หรือ
 เช่นภาษีการค้า ว่าทางการไต่หยดยกำหนดเวลาให้ ย่นแหยขแรงรย
 การและเสียภาษีจากกำหนดเดิม จึงแนะนำให้ราษฎรรวบรวมชำระเงิน
 ภาษีอากรไว้ก่อน ฝ่ายราษฎรซึ่งรู้เท่าไม่ถึงการก็มีความหลงเชื่อและ
 ไม่ปฏิยัดการเสีย เงิน ภาษีอากร ให้ ถูกต้องตาม กำหนดแห่ง พระราช
 บัญญัติ แม้แต่เจ้าหน้าที่ ผู้หน้าทึ เร่งรัดภาษีอากร จะให้ ออก
 ไปตาม ท้องที่เพื่อออกกล่าวแนะนำให้ราษฎรเข้าใจถูก และนำเงินมา
 ชำระให้ถูกต้องตามกำหนดเวลา ราษฎรตามคำขลชนขทก็ใจเละยา
 ข้ญญาก็ทำใจเชื่อถือไม่ กลับเข้าใจไปว่า เจ้าหน้าที่แกล้ง วิตนทา
 เน้น ไม่ยอมผ่อนผันกำหนดเวลาการชำระเงินภาษีอากรให้แก่ราษฎร
 ตามกำหนดเวลาทางการไต่เลือนไป พฤทธิการฉงกกล่าวนี้ กระทำ
 ให้การเก็บเงินของรัฐบาลหยุดชะงัก ครั้นเมื่อพ้นกำหนดการเสียเงิน
 ภาษีอากรอัตรายกนี้ รัฐบาลก็ไม่มีการผ่อนผันหรือขยายกำหนดเวลา
 เก็บเงินแต่อย่างใด ราษฎรที่รู้เท่าไม่ถึงการก็ต้องรีบขยป โดยถูกเสีย
 เงินค่าปรับ หรือค่าเพิ่มภาษีอีกโสดหนึ่ง

ฐานะความเป็นอยู่ของราษฎรตามคำขลชนขทนั้นโดยทั่วๆ ไปมี

ความเป็นอยู่อย่างไร ข้าพเจ้าไม่อยากจะพรรณนาความเป็นอยู่ของ
 ราษฎรตามตำบลชนบทให้ละเอียดละออ เพราะหวังใจว่าสมาชิกของ
 สภาฯ นั้นคงทราบไปอย่างคืบแล้ว ราษฎรตามตำบลชนบทนั้นมีความเป็น
 อยู่แร้นแค้นที่สุด แม้แต่จะเสียภาษีอากรในอัตราปกติก็ยังไม่ยอมอยู่แล้ว
 เมื่อมาถูกเสียค่าปรับหรือค่าเพิ่มภาษีอีกด้วย จึงได้ วยความเดือดร้อน
 อย่างยิ่ง

เพื่อเป็นการช่วยเหลือราษฎรตามตำบลใกล้เคียงเขาบุญญามิให้
 ถูกหลอกลวงและเพื่อให้การเก็บเงินของรัฐบาลได้ดำเนินไป ด้วยดีมิให้
 มีการหยดชะงัก จึงเป็นการสมควรเพิ่มเติมกฎหมายลักษณะอาญา
 มาตรา ๓๓๔ ข้อ ๕ เพื่อลงโทษแก่ผู้ประพฤติชั่ว กล่าวแล้วคือไป
 เพราะการกระทำของบุคคลถึงกล่าวแล้ว เพียงหวังเห็นยวหรือรอ
 การชำระภาษีอากรเท่านั้น มิใช่แนะนำว่าไม่ต้องเสียภาษีอากร อันมี
 ความผิดตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติแก้ไขกฎหมายลักษณะ
 อาญา พ.ศ. ๒๔๗๐ ซึ่งบัญญัติว่า "เพื่อยังให้คนทั้งหลายกระทั่ว
 การฉ้อฉลและผิดพระราชกำหนดกฎหมาย" อนึ่ง กำหนดโทษก็ ถ้า
 เห็นว่าสูงไป หรือบัญญัติด้วยคำอันเป็นข้อปลุกย่อยในมาตรานี้ ถ้า
 สภาฯ นั้นเห็นสมควรจะแก้ไขหรือคัดทอนประการใดก็แก้ไขได้ในวาระ
 ที่ ๒ คือแปรญัตติ ข้าพเจ้าหวังใจว่าสภาฯ นั้นคงมีหลักการแห่งร่าง
 พระราชบัญญัติในวันพิจารณาต่อไป

๑๘.๑๒ น.

นายอินทร สิงหนตร (เชียงใหม่): ที่จริงข้าพเจ้าไม่อยากจะยกมือคัดค้านเลย แต่ว่าเพราะเห็นว่ารัฐบาลไม่ได้ทำอะไรในเวลานี้ เข้าใจว่ารัฐบาลก็คงยินดีที่จะรับ เพราะว่าพระราชาธิบดีก็เหมือนกับภาพเล่มหนึ่งที่ผู้แทนราษฎร ประเภทที่ ๑ เสียด้วยใจ ส่งมาให้รัฐบาล แล้วรัฐบาลก็รับเอา ข้าพเจ้าเห็นว่าร่างขระนั้นคนน่าจะเห็นว่าทางรัฐบาลเสนอมานี้ แล้วผู้แทนราษฎรประเภทที่ ๑ จะคัดค้าน แต่ผู้แทนราษฎรประเภทที่ ๑ กลับเสนอมานี้ ซึ่งผิดหน้าที่ผู้แทนราษฎรประเภทที่ ๑ เหลือเกินทีเดียว ข้าพเจ้าคิดว่าเช่นนั้น.....

ประธานสภาฯ: ไม่ใช่ จะไปว่าเขาผิดแล้วจะไปขอร้องเขาเช่นนั้นไม่ก็ เขามองความเห็นบริสุทธิ์เช่นนั้น ถ้าท่านไม่เห็นควรก็คัดค้านแต่ในเนื้อหาที่ท่าน เขาก็โดยตรง ๆ

นายอินทร สิงหนตร (เชียงใหม่): ด้วยความเคารพ ข้าพเจ้าจะไม่กล่าวถึงความซื่อสัตย์ ในข้อต่อไป ข้าพเจ้าเห็นว่าร่างพระราชบัญญัตินั้นคนแล้ว คนเล่า เห็นว่าความประสงค์ของท่านผู้เสนอนั้น มีความเห็นว่าการเมืองจะต้องเสียเงินเพิ่มขึ้นในเวลาที่ควรจะเสียค่าปรับที่ควรหรืออะไรก็อย่างไรอย่างนั้น แต่ว่าท่านสมาชิกผู้แทนราษฎรถึงไม่ว่า ราษฎรเป็นจำนวนมากเหมือนกันที่จะต้องถกแถลงไทย เพราะเหตุว่าข้าพเจ้าหรืออะไรก็อย่างไรโดยไม่มีอำนาจอย่างที่ว่าเราพิพจน์

ให้ ดลวัน แล้วการไช่ช้วนนั้นเขนธรรมค้ำว่าการไช่ช้วนนั้นเป็นของไม่
 แน่นอน เช่นข้าวจริงภายหลังอาจจะเปลี่ยนแปลงเป็นไม่จริงก็ได้ ถ้า
 หากว่ากฎหมายนั้นออกมาแล้ว ผู้ที่จะต้องรับผิดชอบต่อความลำบากมากที่สุดคือ
 หนังสือพิมพ์ เป็นการตกเสรีภาพอนัน ถ้าหากว่ามีข้าวจริงใด ลงข่าว
 แล้วช้วนนั้นกลายเป็นว่าเกี่ยวข้องกับ การภายใน อากาศจะยกเลิกหรืออะไรก็
 อะไร เป็นการไช่ช้วนเกี่ยวกับภาษีสภากจะตั้งถูกลงโทษแล้วราษฎร
 ผู้อ่านหนังสือพิมพ์ เป็นธรรมดาที่ย่อมจะต้องไช่ช้วนอีกเหมือนกัน การ
 ไช่ช้วนจะต้องมีอำนาจ เช่นถ้าหากว่าผู้ใดจะเล่าเรื่องอะไรเกี่ยวกับ
 ภายใน อากาศ ต้องมีอำนาจเสียก่อน และอำนาจนั้นจะได้มาจากไหน
 ข้าพเจ้าไม่เห็นวิธีการที่เสนอขบัญญัติไว้ว่าจะต้องไปขออำนาจหรือไป
 ขออนุญาตอะไรในการที่จะไช่ช้วนได้ เพราะฉะนั้นการที่ให้กฎหมาย
 ออกไปแล้ว เป็นผลร้ายอย่างเหลือเกิน ร้ายยิ่งกว่าที่ราษฎรจะต้องไป
 เสียเงินค่าปรับตัวคุณหรืออะไร ๆ อย่างที่ท่านผู้เสนอนี้บอกแล้ว อีก
 ประการหนึ่งจะต้องพิจารณาให้ดีกว่า ขตกลงโทษของท่านผู้เสนอนั้น
 แต่เพียงลหุโทษ แม้ว่าทำโดยไม่มีเจตนาขบัญญัติในเรื่องลหุโทษนัก
 มีโทษเสียแล้ว ฉะนั้นจะไปขอว่าการไช่ช้วน นี้ข้าพเจ้าเชื่อว่าแม้เป็น
 ข้าวจริงอะไรก็ทำอะไรไม่ได้เสียแล้ว เพราะว่า การไช่ช้วนเขน
 กระทำผิดลหุโทษ แม้เจตนาจะรู้สึกเท่าไรก็ต้องมีโทษ เพราะฉะนั้น
 ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่สมควรอย่างยิ่งที่จะยกโทษหรือยกการแห่งร่างพระราช
 ขบัญญัตินี้ไว้ พิจารณาต่อไป

๑๘.๑๖ น.

นายอำเภอ อิศรางกูร ณ อยุธยา (สิงห์บุรี) : เจ็ดนาซึ่งผู้
 เสนอ ๆ เพื่อให้ เป็นประโยชน์แก่ส่วนรวมของประเทศชาติ ไม่ใช่เสนอ
 เพื่อจะให้ค่าพดแก่ฝ่ายหนึ่งฝ่ายใด ขอให้พิจารณาให้ คัก กิจการของ
 ชาติของประเทศเมื่อมีประโยชน์ที่จะนำไปก่อประโยชน์ส่วน รวม
 ได้ ก็ควรพิจารณา การที่จะกล่าวหาว่าให้ โน่นให้ นั้น ให้อะไรเช่น
 นั้น รู้สึกว่าเป็นการที่เรียกว่าไม่สมควรเลย เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็น
 ว่าพระราชบัญญัตินี้เป็นประโยชน์สำคัญอันหนึ่ง ซึ่งเราจะต้องนำเงินเข้า
 ท้องพระคลังเพื่อช่วยเหลือราษฎรของเรานั้นเอง ไม่ใช่เข้าไปไหน ไม่
 ใช้นำไปเข้ากระเป๋ของใคร ๆ เลย ข้าพเจ้า รู้สึกว่าสภาฯ เราควรระ
 มองในจุดส่วนรวมมากกว่ามองในลัทธิของกรมเองซึ่งกระแแบ่งคือกระแแบ่ง
 กันอยู่ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่า หน้าที่ของรัฐบาลว่าจะรับหรือไม่รับ
 ซึ่งเช่นฝ่ายบริหาร ซึ่งข้าพเจ้าอยากจะเรียนถามรัฐบาลว่าสมควรจะรับ
 หรือไม่ประการใด ขอให้ ไปตรวจพิจารณา

น.อ. หลวงทาจสงคราม รัฐมนตรี : รัฐบาลได้พิจารณา
 ร่างพระราชบัญญัติระเบียบนี้ด้วยความสนใจและ ด้วยความรอบคอบแล้ว
 เห็นว่าควรจะรับหลักการไว้ พิจารณาได้ แต่ว่าที่รัฐบาลรอฟังเสียง
 สมาชิกอยู่นั้น ก็ด้วยเหตุที่ว่าอยากจะฟังทั้งทางดีและไม่ดี บางครั้ง
 บางคราวรัฐบาลอาจจะคิดไปแต่ทางดีฝ่ายเดียว อาจจะไม่เห็นทางเสีย
 แต่เท่าที่ ได้ ฟังสมาชิกฝ่ายค้านได้แถลงมาแล้ว รัฐบาล รู้สึกว่าไม่สา-

มารดาจะลยล้างความเจตนา^๕และความ^๕ของพระราชบัญญัติ^๕นี้ไว้ รัฐบาลพร้อมที่จะรับหลักการของร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไว้ พิจารณา

๑๘.๑๘ น.

ร.ต. ถัด รัตนพันธ์ (พิทลิ่ง) : ข้าพเจ้าเห็นชอบด้วยกับผู้แทนราษฎรจังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งได้อภิปรายเมื่อก่อน เพราะเหตุที่เราเป็นผู้แทนราษฎร ซึ่งราษฎรเลือกตั้งขึ้นมา เพราะฉะนั้นเราต้องเห็นอกเห็นใจราษฎรให้มาก ส่วนรัฐบาลนั้นเราก็คงใจไว้เหมือนกัน ทนเมื่อรัฐบาลมีความเห็นอย่างไร รัฐบาลก็โต้แย้งมาแล้ว แต่ว่าในตอนนี้ที่ว่าราษฎรจะเกิดขึ้นนั้น ข้าพเจ้าจะขอชักชวนอย่างให้ฟัง คือ ที่ผู้เสนอขอว่า หวังประโยชน์บางอย่างหรือมีความรู้สึกเช่นปฏิบัติต่อรัฐบาล ทำให้รัฐบาลขาดประโยชน์ นั้นคำว่า "ปฏิบัติต่อรัฐบาล" กฎหมายก็มีอยู่แล้ว ไม่ว่าจะเป็นผู้เสนอจะร้องเสนอมานะ อยู่ในกฎหมายอยู่แล้ว นั้นทำให้เป็นการเดือดร้อนแก่ราษฎรเป็นอย่างยิ่ง

การที่ผู้เสนอขอเพิ่มในมาตรา ๓๓๔ ลงอีกวรรคหนึ่งนั้นมิใช่โทษอื่น & โทษอื่นนั้นจำคุกแล้วปรับด้วย ข้าพเจ้าจึงไม่เห็นด้วย เพราะฉะนั้นก็แล้วแต่ที่ประชุมนี้ รัฐบาลรับอยู่แล้วว่าถ้าหากที่ประชุมมีหลักการรับ รัฐบาลก็รับ แต่ข้าพเจ้าหวังไว้ว่าผู้เสนอควรระงอมเสียโดยเห็นอกเห็นใจราษฎร ข้าพเจ้าขอเสนอเพียงแค่นี้

๑๘.๒๐ น.

นายทองดี จันทรงกุล (ราชบุรี) : ข้าพเจ้าว่าดี เพราะเหตุ

ทราบว่าคดีว่ารัฐบาลได้ผลแล้วเอาประโยชน์นั้นมาบำรุงราชการ แล้ว
อีกข้อหนึ่งก็คือว่าคนที่จะไปต้มราษฎรโดยไม่ทราบความจริง เพราะ
ฉะนั้นจึงเห็นว่าควรรับหลักการได้ ขอเสนอให้ลงมติ

นายทองดี ฅณาพิสนธิ์ ร.อ. กุหลาบ กาญจนกุล ร.น.
ร่วมรอง

ร.ต. ลมัย กฤษณะภักดี (เปตุมธานี) : ข้าพเจ้าขอให้แยก
อภิปรายต่อไป

นายจำรัส มหาวงศ์นันท์ นายจำลอง กวางเรือง ร่วมรอง
ประธานสภาฯ : ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็น
ควรแยกอภิปรายต่อไป ขอให้ไปรศกยมือชน

สมาชิกยกมือ ๒๖ คน

ประธานสภาฯ : ผู้ใดไม่เห็นด้วยขอให้ไปรศกยมือชน

สมาชิกยกมือ ๔๕ คน

ประธานสภาฯ : ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย

นายทองม้วน อัครถาวร (มหาสารคาม) : ร่างนี้เสนอมาผิด
ข้อบังคับ คือไม่มีหลักการผูกมัด การเสนอกฎหมายจะต้องมีหลัก
การอยู่ด้วย

ประธานสภาฯ : ท่านอ่านดูให้ดี ข้าพเจ้าก็อ่านแล้ว มีหลักการ
ว่าอยู่ว่า เพื่อแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ. ๑๒๗ มาตรา
๓๓๔ ให้เหมาะสมยิ่งขึ้น ขอให้ดูบันทึกประกอบร่างบรรทัดที่สอง

เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้า ขอให้ ที่ประชุม วินิจฉัย ผู้ใดเห็น ควรรับ
หลักการแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ไว้ พิจารณาต่อไป โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๖๓ คน

ประธานสภาฯ : ผู้ใดไม่เห็นด้วย โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๒๑ คน

ประธานสภาฯ : เห็นอนว่าที่ประชุมตกลงรับหลักการแห่งร่าง
พระราชบัญญัตินี้ไว้ พิจารณาต่อไป ส่งกรรมการสามัญหรือวิสามัญ

นายพันธ์ มุลศาสตร์ (สุรินทร์) : แล้วแต่สภาฯ จะเห็น
สมควร

ประธานสภาฯ : ส่งกรรมการสามัญชุดที่ ๑ เมื่อไม่มีผู้ใด
มีความเห็นแย้งอย่างอื่น ข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุมอนุมัติให้ส่งกรรมการ
สามัญชุดที่ ๑ แปรญัตติภายใน ๓ วัน

นายพันธ์ มุลศาสตร์ (สุรินทร์) : แปรญัตติภายใน ๓ วัน
มีสมาชิกรับรอง

นายฉ่ำ จรัสเนตร์ (นครศรีธรรมราช) : ข้าพเจ้าขอเสนอ
๑๕ วัน เพราะราษฎรเกือบทั้งหมดหย่อมหน้าคราวนี้

มีสมาชิกรับรอง

ประธานสภาฯ : ข้าพเจ้า ขอให้ ที่ประชุม วินิจฉัย ผู้ใดเห็น
สมควรให้แปรญัตติภายใน ๑๕ วัน ขอให้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๒ คน

๒๔๓

ประธานสภาฯ: ผู้ใดเห็นควรแปรญัตติภายใน ๓ วัน ขอให้
ไปรยกยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๕๖ คน

ประธานสภาฯ: เห็นอันตกลงแปรญัตติภายใน ๓ วัน หมก
เวลาแล้ว เลิกประชุม

เลิกประชุมเวลา ๑๘.๒๕ นาฬิกา

ทองดี ณาพสินธุ์

เตียง ศรีจันทร์

แจ่มชาติ บุญยรัตพันธุ์

ปรีกษ์ แก้วปลั่ง

ม.ล. ต้อย ชุ่มสาย

โมรา ณาตถา

ตรวจแล้ว ๒๑/๑๑/๕๑

ประเสริฐ บัทมะสุคนธ์

ประสิทธิ์ ศรีสุชาติ

ศรี อินทร

ถิน จุฑาธร

สุรินทร์ ถิพลากร

เล็ก จารุณี

วิศิษฐ์ ลูกอิน

ผู้ตรวจงานการประชุม

พระยามานวราชเสวี

ประธานสภาผู้แทนราษฎร

คหกรรมบดี

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

พิมพ์ที่โรงพิมพ์ไทยพิมพ์ ฐานนันทะวง จังหวัดพระนคร
นายสำเนา ฮงไส้ว ผู้พิมพ์ไทยกล

พ.ศ. ๒๔๗๒

พิมพ์ที่กองการพิมพ์ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร